

1

ปฏิบัติการลับในความมืดมิด

ในช่วงขึ้นเจ็ดค่ำ ดวงจันทร์สีนวลฉายแสงออกมาเพียงแค
ครั้งเดียว ท้องฟ้ายามราตรีจึงดูมืดมิดเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เวลาที่มีเมฆปกคลุมหนาตาอย่างเช่นในค่ำคืนนี้ ซ้ายยังอยู่ในป่าทึบ
มีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งใบคอยทำหน้าที่กรองแสงไว้กักต้อ ทำให้ภาคพื้นดิน
มืดทึบ เรียกได้ว่าถ้าปราศจากกองไฟที่ถูกก่อเอาไว้แล้ว หันไปทางใด
ก็แทบจะมองไม่เห็นรอบข้าง แต่กระนั้นก็ยังขุดสำหมีคนกลุ่มหนึ่งออกมา
เดินท่อมๆ กลางป่าลึกในเขตแดนที่ไม่น่ามีใครอยากเข้ามาใกล้

มันเป็นเขตชายแดนระหว่างสองอาณาจักร ส่วนข้อที่ว่าทำไม
จึงไม่มีใครอยากมาเดินเที่ยวเล่นแถวนี้ นั่นก็เป็นเพราะทั้งสองอาณาจักร
ไม่กินเส้นกันนัก

อาณาจักรที่ว่าคือพาลาไทน์กับเอสโทเรีย ทั้งสองเป็นศัตรูกัน

มานาน รวมถึงอาณาจักรอื่นๆ ด้วย แต่เอาเป็นว่าเราจะว่ากันต่อไป ในภายหลัง

มาดูกลุ่มคนที่นั่งผิงไฟไล่ความหนาวเย็นในตอนกลางดึกกัน ดึกว่า หากนับดูแล้วมีจำนวนมากถึงยี่สิบคนเลยทีเดียว แต่แต่ละคนต่าง ทำหน้าทำตาน่ากลัวไม่น้อย รูปลักษณ์ของทุกคนล้วนดูคล้ายกันไปหมด มีจุดร่วมเดียวกันคือ ตัวสูงใหญ่กว่าคนปกติธรรมดาทั่วไป ผิวคล้ำ เกรียมแดด หัวล้านเส้นไม่มีผมสักเส้น แต่แต่ละคนใส่เสื้อผ้าสีเลือดหมู แบบเดียวกัน พวกพาอาวุธมาไม่เว้นแม้แต่คนเดียว คู่มือวินัยสมกับอาชีพของตนนั่นคือการเป็นทหาร

การที่มีทหารโผล่มาลาดตระเวนในป่านั้นไม่ผิดแปลกอะไร เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นประจำสำหรับคนอยู่ในสถานะเช่นนี้ ตรงกันข้ามกับชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านซึ่งมีอาณาเขตติดกับพื้นที่ป่าซึ่งล้วนแต่เรียนรู้ที่จะ หลีกเลี่ยงการเดินทางในเวลากลางคืนมาตั้งแต่เกิด ยิ่งถ้าเป็นช่วงที่ สถานการณ์ของแต่ละอาณาจักรมีความตึงเครียดสูง ยิ่งต้องหลีกให้ไกล

ก็ใครจะไม่อยากรักษาชีวิตตัวเองไว้ล่ะ ขึ้นเดินมั่วซั่วจนไปเจอ ทหารจากอาณาจักรศัตรูเข้าเป็นได้ช่วยกันพอดี

แต่ทหารกองนี้ดูแปลกออกไป ถึงแม้แต่ละคนจะตั้งท่าเตรียมพร้อมต่อสู้ ระมัดระวังตัวสมกับเป็นชายชาติทหารผู้ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี แต่ก็มีท่าทางละล้าละลังอย่างไรชอบกล

“หัวหน้า ทำไมพวกเราถึงต้องมาลาดตระเวนในเขตแดนของ เอสโทเรียด้วยล่ะ” ทหารนายหนึ่งถามขึ้นเบาๆ ก่อนจะโดนฝ่ามือ ขนาดใหญ่ฟาดเข้าหลังหัว

“นี่แน่ะ! ลืมแล้วหรือ วินัยของทหารเราชาวซาแลนโนคืออะไร จงตอบมา”

“ห้ามตั้งคำถามต่อคำสั่งของท่านผู้นำ และท่านแม่ทัพแห่งอาณาจักรอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร” ทหารคนเดิมที่ถามคำถามแรกตอบเสียงอ่อย

“ดีมาก ฉะนั้นจงเงียบไปซะ มันเป็นคำสั่งของท่านแม่ทัพให้พวกเราลอบเข้ามาในป่านี้เพื่อสอดแนม เมื่อมีอะไรไม่ชอบมาพากลอาณาจักรของเราจะได้เตรียมพร้อม”

“แต่ข้าว่าอาณาจักรเราก็เตรียมทหารไว้พร้อมตลอดเวลาอยู่แล้วนา” ทหารอีกนายพึมพำเบาๆ สายหัวแล้วก้มหน้า เผลอหลับหงกไปเพราะตึกดินเต็มที ใครจะไปอยากทงวงถ่วงตาท่ามกลางอากาศหนาวๆ กันล่ะ

แต่แล้วบรรดาทหารกล้าก็ต้องสะดุ้งตื่น เพราะเสียงที่แว่วมาจากรอบทิศทาง ฟังดูโหยหวนเหมือนเสียงสัตว์ร้อง แต่เดาไม่ถูกว่าเป็นตัวอะไร มันทั้งน่าสะพรึงกลัวและชวนให้หวาดหวั่น ทุกคนตื่นตัวทันทีต่างหันมองรอบกายหาต้นตอของเสียง ทว่าไม่เห็นอะไรนอกจากความมืดแสงจากกองไฟบัดนี้ริบหรี่เต็มทีเพราะไม่มีใครกระตือรือร้นพอจะลุกมาเติมฟืน จึงไม่อาจช่วยอะไรได้เลย

“สะ...เสียงอะไรนะ” ทหารคนหนึ่งร้องเสียงสั้นระรัว ทว่าไม่มีใครตอบ

ตอนนี้ทุกคนต่างสงสัยเหมือนกัน เสียงของสัตว์อะไรจะฟังดูน่ากลัวเช่นนั้น ต้องเป็นสัตว์ที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อนอย่างแน่นอนภายในป่าที่ไม่คุ้นเคยอาจจะมีสัตว์ประหลาดอยู่ก็ได้ ยิ่งเป็นช่วงมืดค่ำที่เต็มไปด้วยความลึกลับเช่นนี้ด้วย

เสียงนั้นเงียบหายไป พร้อมกับสายลมเริ่มพัดโชยมา หัวหน้ากลุ่มทหารถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งใจ พร้อมกับบอกทหารในสังกัดของตัวเองว่าอย่าตื่นตูมเกินไป บางทีอาจเป็นสัตว์ลักษณะผิดหูผิดตา

เดินผ่านมา มันคงไม่กล้าบุกเข้ามาในกลุ่มมนุษย์กว่ายี่สิบชีวิตหรอกน่า
แต่วินาทีต่อมา เขาก็รู้แล้วว่า...ตัวเองคิดผิด

เสียงบางอย่างแหวกอากาศดังโกล้งเข้ามา พริบตาเดียว ดวงไฟ
กองเล็กๆ ก็ดับลงอย่างฉับพลัน สร้างความตื่นตระหนกให้แก่กองทหาร
เป็นอย่างมาก แต่ละคนต่างส่งเสียงร้องโหวกเหวกโดยไม่กลัวเสียงวินัย
คนเป็นหัวหน้าร้องห้ามอย่างไรก็ไม่ฟัง

“เฮ้ย! อะไรกัน ใครดับไฟ รีบจุดใหม่เร็วๆ เข้า พวกเจ้า ใครก็ได้!”

ไม่มีใครยอมทำตามคำสั่งในเวลาหน้าลี้วหน้าขวานเช่นนี้ เพราะ
มัวแต่แตกตื่น หวงรักษาชีวิตตัวเองให้หลุดพ้นจากสภาพอันน่า
หวาดหวั่น การที่เหล่านักรบตัวใหญ่บึกบึน หนาซ้ายังผ่านการฝึกมา
เป็นอย่างดีกลับกลัวความมืดราวกับเด็กผู้หญิงเช่นนี้ออกจะน่าขำไม่ใช่
น้อย...แต่มันก็มีเหตุผล

เหล่าผู้คนในห้าอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของโลกใบนี้ต่างได้รับการ
ปลูกฝังความคิดแบบเดียวกันมาตั้งแต่แรกเกิดว่า ความมืดนั้นเป็นศัตรู
ตัวร้ายของมนุษย์ มันกลืนกินทุกสรรพสิ่งได้อย่างง่ายดายเพียงไม่ทัน
กะพริบตา เด็กๆ ต่างกลัวความมืด กระทั่งโตมาเป็นผู้ใหญ่ก็ยังกลัวอยู่
เพียงแต่พยายามไม่แสดงออกให้ใครเห็น...ยกเว้นเวลาอยู่เพียงลำพัง
หรือกับบรรดาเพื่อนร่วมกองทัพเดียวกัน

หากจะหาต้นสายปลายเหตุ...ก็ต้องกล่าวถึงตำนานตั้งแต่ครั้ง
บรรพกาล เรื่องเล่าขานมีอยู่ว่า เมื่ออนธการมาเยือน สิ่งมีชีวิตชั่วร้าย
จะมาพร้อมกับมันด้วย ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ และเผาผลาญ
ทำลายผู้คนที่ยึดขึ้นไม่ให้เหลือแม้แต่คนเดียว

อันที่จริง...ตำนานเหล่านี้เริ่มจางไปจากใจผู้คนบ้างแล้วตั้งแต่เมื่อ
สิบปีก่อน เมื่อมีผู้กล้าคนหนึ่งทำลายต้นกำเนิดแห่งความมืด ปลดปล่อย
ผู้คนจากจักรพรรดิแห่งปีศาจได้ ทว่าความเชื่อและความกลัวในสิ่งเหล่านี้

ก็ยังคงฝังอยู่ในใจทุกคนต่อไป

กลับมาที่ความวุ่นวายในตอนนี่...เหล่าทหารยังคงวิ่งวุ่น ส่งเสียงร้องตะโกนโหวกเหวก แต่ไม่มีใครกล้าวิ่งเตลิดออกไปไกลนัก เพราะกลัวว่าจะพลัดหลังจากกลุ่มและเจออาการพร็อพของความมืดเล่งงาน

ทหารตัวใหญ่นายหนึ่งหยุดพักหอบหายใจ เยกหน้าขึ้นมองฟ้าพอดีกับเมฆดำที่ปกคลุมท้องฟ้าค่อยเคลี่อนตัวออก เผยให้เห็นแสงจันทร์สาดส่องลงมากระทบกับเงาไม้ เนื่องจากทหารคนนี้ทำหน้าที่เป็นหน่วยซุ่มโจมตีเลยมีประสาทรับเสียงดีเป็นพิเศษ เขาได้ยินเสียงฝีเท้ากระทบก้อนหินดังมาจากทางด้านข้างจึงหันหน้าไปดู แล้วก็ต้องตกใจถึงขีดสุด

เงาร่างดำทะมึนยืนตระหง่านอยู่บนโขดหินก้อนหนึ่ง สูงเหนือหัวของเขาไปประมาณหนึ่งเมตร รอบข้างเป็นกลุ่มต้นไม้เรียงกัน เว้นช่องว่างให้แสงส่องมายังจุดนั้นได้พอดี

แสงจันทร์ส่องให้เห็นโฉมหน้าของผู้มาเยือนอย่างชัดเจน ใบหน้านั้นรี ตรงช่วงปากอูม ดวงตาสีดำสนิทส่องประกายเข็มเกรียม มันแยกเขี้ยวเผยฟันแหลมคมออกมาให้เห็น มองปราดเดียวก็รู้ว่าคมพอจะฉีกอะไรก็ตามที่ขวางหน้าให้กลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ต่อให้เป็นเหล็กกล้าก็ตาม

ใช่แล้ว! มันเป็นใบหน้าของสัตว์ร้าย ไม่ใช่มนุษย์!

“เหวอ! สัตว์ประหลาด ช่วยด้วย!” ทหารดวงกุดร้องเสียงหลงวิ่งกระเจิดกระเจิงไม่รู้ทิศทาง

เพื่อนร่วมกองทัพพอได้ยินเสียงร้องโหยหวนเช่นนั้นก็รีบหันมองทางด้านเสียง เมื่อได้เห็นเจ้าสัตว์ใหญ่ยืนอวดโฉมบนโขดหินก็ตกใจแทบสิ้นสติไปตามกัน ยังมีคนตั้งสติได้ รีบร้องตะโกนเรียกขวัญกำลังใจเพื่อนพ้อง

“ทุกคน! มันเป็นแค่สัตว์ตัวใหญ่เท่านั้นเอง หน้าตามันเหมือนลิง ไม่มีผิด”

พอมีคนพูดอย่างนี้แล้ว ที่เหลือเลยลองพิจารณาดูก็เห็นว่าจริง เจ้าสัตว์ตัวดำท่าเมื่อนั้นน่ากลัวแต่ดูไปก็คล้ายกับลิง ต่างกันแค่ตัวใหญ่กว่าหลายเท่า ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่หวาดหวั่นจนต้องกลืนน้ำลายไปตามๆ กัน ลำพังแค่ตาบเล็กกระจริดจะปราบมันอย่างไรไหว

“ไม่ใช่หรอก มันคือกอริลลาต่างหาก ข้าเคยอ่านจากในตำรา”
อีกคนหนึ่งแย้ง

“หืม เจ้าเคยอ่านหนังสือด้วยหรือ” ทหารที่ยืนข้างๆ สงสัยเพราะคนในซาแลนโนนั้นล้วนคุ้นเคยกับการฝึกฝนเทคนิคการรบเน้นการใช้กำลังกาย ไม่ค่อยมีใครสนใจเรื่องเขียนอ่านกันเท่าไร กระทั่งโรงเรียนหรือห้องสมุดยังมีอยู่น้อย นับได้ไม่พินิจนับนิ้วมือสองข้างเลย

“เออน่า เขาเป็นว่ามันคือกอริลลาก็แล้วกัน ข้าพูดไม่ผิดหรอก”
คนเดิมยืนยันด้วยน้ำเสียงรำคาญ ทำนองว่าจะสงสัยอะไรนักหนา...
ข้ารู้ก็ดีแล้วนี่นา

คำถามคือ กอริลลามาท่าอะไรอยู่ในดินแดนระหว่างพาลาโทน์กับเอสโทเรีย...หรือถ้าจะให้ถูกต้อง...มันมาอยู่ในดินแดนแห่งนี้ได้อย่างไรกัน เพราะพวกเขาทำหน้าที่ลาดตระเวนสืบข่าวในป่ามาหลายปีก็ไม่เคยเห็นมาก่อน

...เป็นคำถามที่เห็นจะไม่มีคำตอบ

เหล่าทหารไม่อาจวางใจได้ ถึงตอนนี้จะรู้แล้วว่าสัตว์ตรงหน้าคือตัวอะไรก็ตาม มันก็ยังดูอันตรายอยู่ดี ตอนนี้เจ้ากอริลลาเย็นนิ่งๆ จ้องมองพวกเขาด้วยดวงตากลมใหญ่ แต่ไม่ทำอะไรมากกว่านั้น ทั้งสองฝ่ายต่างจ้องมองกันจนกระทั่งทหารนายหนึ่งเสนอความคิดเห็นขึ้น

“ข้าว่าจัดการมันเลยดีกว่า ขึ้นจ้องหน้ากันอยู่อย่างนี้ คืบนี้ทั้งคืน

คงไม่ได้พักผ่อนกันพอดี”

บรรดาทหารหาญเรียกความเข้มแข็งให้ตัวเอง พักหน้าให้กัน เป็นเชิงเห็นด้วย ก่อนถามว่าใครจะเข้าไปลุยก่อน เมื่อไม่มีใครเสนอตัว ทหารคนแรกที่พูดขึ้นเลยต้องเป็นคนออกหน้าเอง

เจ้ากอริลลาเย็นทำท่ายกเข่าอยู่บนโขดหินเดิม มันเอียงคอมองคล้ายจะสนใจ แล้วก็อ้าปากแยกเขี้ยว ทำเอาทหารคนนั้นสะดุ้งสุดตัว แต่ปรากฏว่ามันแค่ส่งเสียงหวาดออกมาเท่านั้น ทำตัวเหมือนกับมนุษย์ไม่มีผิด

ทหารคนเดิมรู้สึกกลัวที่จะเข้าไปคนเดียวเลยตัดสินใจขำกำลังเสริม คราวนี้คนเป็นหัวหน้ากองเลยออกคำสั่งให้ทุกคนเข้าไปพร้อมกัน ไม่ต้องเกรงว่าใครจะทำหน้าที่นี้อีก

ด้านกอริลลา มันรอจนกระทั่งทหารทั้งกองเดินเข้ามาใกล้ ก่อนจะกระโดดลงมาเผชิญหน้า ยัดขาหน้าขาหลังของมันเหมือนจะบิดไล่ความเกียจคร้าน ทั้งยังเอียงคอซ้ายขวาเป็นการขับไล่ความเมื่อยล้า แล้วก็ยกขาหน้าข้างซ้ายขึ้นกวักสองครั้ง เหมือนอยากจะบอกว่า ‘เข้ามาเลยสิพวก จันรอมานานแล้วนะ’

“ลุยมันเลย พวกเรา!” ทหารที่ยืนอยู่หน้าสุดตะโกน ตามมาด้วยเสียงเฮลั่น

กอริลลาตัวใหญ่กระโดดเข้ากลางกลุ่ม บัดปายแขนอันใหญ่ยักษ์ทรงพลังเพียงคนเดียว ทหารห้าคนก็กระเด็นไปชนต้นไม้สลบเหมือดทันที ส่วนที่เหลือคือพวกที่ตั้งท่าจะวิ่งหนี ก็ถูกสกัดเอาไว้ได้ด้วยการกระโดดขวางหน้า กอริลลาตบอีกที ทหารคนนั้นก็กระเด็นไปชนก้อนหินเสร็จไปอีกราย

เพียงแค่ว่าพบตาเดียว โดยไม่ต้องเสียเลือดสักหยด เจ้ากอริลลาจัดการทหารทั้งกองได้หมดจด เหลือเพียงหัวหน้ากลุ่มคนเดียวซึ่งกำลัง

ตื่นตระหนก เบิกตาก้าง ขาสั่น มองภาพลูน้องทั้งกองโดนจัดการ
อย่างไม่เชื่อสายตา

“แก...แกเป็นตัวอะไรกันแน่” เขาร้องครางเสียงหลง ดูจากการ
เคลื่อนไหวของมันที่เปี่ยมไปด้วยกลยุทธ์แล้ว เขารู้ได้ทันทีว่า...นี่มัน
ไม่ใช่สัตว์เดรัจฉานธรรมดา

กอริลลาสีดำเอียงคอมองทำท่าไร้เดียงสา ก่อนที่มันจะเปิดปาก
พูดภาษามนุษย์ด้วยน้ำเสียงกวนๆ ว่า

“ไม่รู้สิ อยากให้เป็นตัวอะไรล่ะ”

ทหารคนนั้นอ้าปากค้าง ก่อนโดนอึ้งเท่าขนาดใหญ่ฟาดเข้าที่ลำตัว
ที่เดี๋ยวสลบตามพวกพ้องของตัวเองไป มนุษย์ตัวเล็กๆ จะทานทนแรง
ของสัตว์ใหญ่ขนาดนี้ได้อย่างไรกัน

กอริลล่ายักษ์แสยะยิ้มด้วยความพึงพอใจเมื่อเห็นภาพตรงหน้า
ก่อนจะหันหลังวิ่งจากไป ทิ้งชายฉกรรจ์กว่าสี่สิบคนในเครื่องแบบทหาร
ให้นอนอยู่ตรงนั้น

พระจันทร์ครึ่งวงกลมหลบหายไปซ่อนตัวในม่านเมฆอีกครั้ง ทิ้ง
ความมืดมิดไว้เบื้องหลัง

2

คำสาปพระเจ้าในคืน 7 คำ

แสงแดดยามเช้าสาดส่องเข้ามาแล้ว ช่างเป็นเช้าที่สดใสจริงๆ ในความรู้สึกของโรฮาน ไม่มีเช้าไหนจะสดใสไปกว่านี้อีกแล้ว นับตั้งแต่พวกเขาเริ่มปฏิบัติภารกิจลับในฤดูนี้

ด้วยเพราะตอนนี้เป็นหน้าฝน ส่วนใหญ่ฝนต้องตกทุกวันสมชื่อ ทำให้ภารกิจซึ่งได้รับมอบหมายมาเป็นไปอย่างทุลักทุเล เพิ่งจะไม่กี่วันนี้เองที่ฝนเลิกตก แต่ฟ้าก็ยังหม่นอยู่บ้าง

“วันนี้ต้องเป็นวันดีอย่างแน่นอน” ชายหนุ่มพึมพำกับตัวเอง พลางผิวปากไปด้วยบ่งบอกว่าอารมณ์ดี

กระทั่งเขาเดินเข้าไปในกระท่อมพักของหัวหน้าหน่วย ใบหน้ายิ้มแย้มถึงได้เปลี่ยนเป็นสีหน้าขมวดคิ้ว กังวลใจขึ้นมากะทันหัน

เจ้าของกระท่อมไม่อยู่ในสถานที่ที่ควรจะอยู่...โรฮานมั่นใจว่าตัวเอง

ตื่นเช้ากว่าใคร ดวงอาทิตย์ในพลาซ่าไทน์ออกมาฉายแสงเร็ว แคตีหាក់สว่างโร่แล้ว ทุกคนชินกับมันเลยยังคงนอนหลับอยู่ได้แม้แสงตะวันจะแยงตา แต่ไม่ใช่สำหรับโรฮาน เขาชอบตื่นเช้าเพื่อมาปลุกคนอื่น

...โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หัวหน้าหน่วยที่ได้ชื่อว่าตื่นสายโด่งเป็นประจำ จนโรฮานชักจะนึกว่าหน้าที่สำคัญของตัวเองคือการดึงตัวหัวหน้าออกจากที่นอน

“หายไปไหนกัน” เขานึกในใจ พยายามมือลูบผมทองสลวยของตน เก็บความสงสัยไว้ไม่อยู่ จึงเริ่มพิจารณาสภาพรอบๆ

ที่นอนนุ่มน่าสบายไม่มีร่องรอยว่ามีคนใช้งาน แสดงว่าเจ้าของไม่อยู่ทั้งคืน...

โรฮานนั่งนึก แล้วก็เบิกตาโต

เมื่อคืนเป็นวันขึ้นเจ็ดค่ำ...ช่วงเวลาอันมีความหมายพิเศษสำหรับใครบางคน

เขารู้สึกไม่สบายใจตึงๆ ...ต้องมีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคืนนี้แน่

ขณะนั่นเอง คนที่ถูกนึกถึงก็เดินเข้ามาในกระโจมพอดี โรฮานแทบจะหลุดไปกระซอกตัวมาถามให้รู้เรื่อง แต่ถึงไม่ได้ลงมือ สีหน้าร้อใจของเขาก็ทำให้อีกฝ่ายชะงักไป แต่เพียงแค่วิวครู่ก็กลับมามีรอยยิ้มเปี่ยมเสน่ห์อันเป็นเอกลักษณ์ขึ้นบนใบหน้า

“โรฮาน เจ้าเข้ามานานหรือยัง” เจ้าของกระโจมเอ่ยทัก

“ไม่ต้องมาพูดดี เมื่อคืนหายไปไหนมา รอดดี”

“ข้าเหวอ ก็เดินเล่นเรื่อยเปื่อยแถวนี้แหละ มีอะไรน่าสนใจตั้งมากมาย แล้วข้าจะอดอยู่แต่ในห้องนอนได้อย่างไรกัน”

“อย่าเฉไฉ ข้ารู้หรือกันว่าเมื่อคืนเป็นวันอะไร เจ้าออกไปก่อเรื่องอีกแล้วใช่ไหม” เขาคาดคั้น

“แล้วกัน โรฮาน เจ้าอย่ามากล่าวหากันง่ายๆ อย่างนี้สิ ข้าไม่เคย

ก่อนเรื่องสักหน่อย” รอสเต้ทำเป็นโวยวาย แต่แล้วก็ยิ้มออกอ่อน เกือบจะทำให้โรฮานยอมใจอ่อนให้อภัย พรสวรรค์ของรอสเต้คือการแก่งัดทำหน้าใสได้อย่างแนบเนียน ทำเอาคนเอ็นดูกันไปหมด หาว่าไม่ว่าในใจของชายหนุ่มคนนี้คิดตรงข้ามกับหน้าตาขนาดไหน

ครั้งหนึ่งเขาเคยเอยชมขุนนางคนหนึ่งในราชสำนัก อีกฝ่ายถึงกับเอยปากชมเขาว่า ‘ช่างเป็นชายหนุ่มรุ่นใหม่ที่เอาการเอางาน น่าเอาเป็นเยี่ยงอย่างที่สุด’

แต่ที่จริงแล้วในใจของรอสเต้กลับคิดว่า ‘เจ้าแก่งัดหน้าไหว้หลังหลอก รู้หรือกันว่ามาประจบพระราชาคิดจะได้เลื่อนตำแหน่งส่วนตัวเองก็ออกไปทำธุรกิจรีดเงินจากชาวบ้าน’

รอสเต้เกลียดคนแบบนี้

...ไม่ต้องสงสัยเลยว่า หลังจากนั้นนั้นก็เกิดเรื่องกับขุนนางคนดังกล่าว

เมื่อโรฮานได้ข่าวว่าคลังเก็บสินค้าที่ขุนนางผู้นี้เป็นพ่อค้าคนกลาง (ซึ่งทราบมาว่าตั้งใจจะเก็บไว้ขายแพงๆ ตอนสินค้าขาดตลาด) โดนไฟไหม้จนไม่เหลือ เรียกได้ว่าหมดเนื้อหมดตัวกันเลยทีเดียว โรฮานก็เพิ่งเล็งรอสเต้เป็นคนแรก คาดคั้นว่าเขาเป็นคนทำหรือเปล่า แต่รอสเต้ก็ปฏิเสธหน้าสีดตาสีเช่นเคย

เรื่องอะไรเขาจะบอกความจริงละ เดียวก็โดนเทศนายกใหญ่จนหูชาอีกหรือ

ลูกน้องของเขาคนนี้เอาการเอางาน จริงจังกับหน้าที่เสียจนรอสเต้อดหัวเราะไม่ได้ ส่วนรูปร่างหน้าตานั้นก็หล่อเหลาเอาการ ผมสีทองอ่อนนุ่ม รูปร่างค่อนข้างบอบบางและสูง ผิวขาวราวกับสตรี ทว่าความจริงโรฮานเป็นนักดาบที่เก่งกาจคนหนึ่ง ถ้าใครไม่รู้มาก่อนคงคิดว่าเป็นลูกคุณหนู ไม่เคยต้องทำงานมาก่อนในชีวิต รอสเต้ล้อเขาบ่อยๆ

ว่าคงเป็นผีดูดเลือด ตากแดดมากแค่ไหนก็ไม่กล้าดำขึ้นเสียที

นอกจากโรฮานจะเป็นผู้คอยควบคุมดูแลกฎระเบียบในหน่วยแล้ว ยังเป็นคนเดียวที่ล่วงรู้ความลับของรอสต์อีกด้วย แต่เขาไม่คิดจะบอกใคร ซ้ำยังกลัวว่าความลับจะเปิดเผยยิ่งกว่าเจ้าตัวเองเสียอีก

“เจ้าแปลงร่างอีกแล้วใช่ไหม” โรฮานถามเข้าเรื่อง ไม่ยอมปล่อยให้ให้อีกฝ่ายเลี้ยงได้

“รู้แล้วยังจะถามอีก”

“คราวนี้เป็นตัวอะไร”

“ไม่บอก เรื่องอย่างนี้ควรจะเป็นความลับไม่ใช่หรือไง” รอสต์ขยิบตา ก่อนจะเดินไปเปิดหีบเหล็กขนาดเล็กของตัวเอง ภายในมีเสื้อผ้าอัดแน่นอยู่เต็ม เขาบรรจงเลือกสรรเสื้อผ้ากางเกงเข้าชุดกันออกมาชุดหนึ่ง ถึงจะอยู่กลางแจ้งแต่เขาก็พิถีพิถันเรื่องการแต่งตัวเหมือนกันเพราะถือเป็นเรื่องสุขอย่างหนึ่งในชีวิต เขารู้ว่ากันว่าคนเราควรเลือกรูปแบบที่ดีที่สุดให้แก่ตัวเอง และรอสต์ก็ยึดหลักนั้นเป็นสรณะ

โรฮานถอนหายใจ นึกระอาหัวหน้าหน่วยของตัวเองเหลือเกิน ที่อย่างนี้ทำเป็นมีความลับ แต่ตอนเร่ร่อนออกไปตอนกลางคืน ก่อเรื่องวุ่นวายมากมาย ไม่ยกกลัวคนเห็น

พวกเขาทำงานเป็นเจ้าหน้าที่หน่วยปฏิบัติการลับประจำอาณาจักรพาลาไทน์ซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายหน่วย คอยแฝงตัวไปตามสถานที่ต่างๆ หรือจุดสำคัญในอาณาจักรเพื่อระแวดระวังภัย แม้แต่ในยามบ้านเมืองสงบสุขพวกเขาก็ยังต้องทำงานตลอดเวลา ต่างจากกองทหารสิบเหล่าที่เพียงแค่อเตรียมพร้อมในยามศึกสงครามเท่านั้น เพราะตอนนี้บรรดาอาณาจักรต่างๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นศัตรูกันนั้นไม่กล้าโจมตีกันซึ่งหน้าได้แต่ใช้วิธีลอบสังเกตคอยสืบข่าวอาณาจักรอื่นเสียมากกว่า

หน่วยปฏิบัติการลับนั้นลับสมชื่อ หากเอ่ยถามชาวเมืองพาลาไทน์

แล้วละก็ ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่ามีหน่วยเหล่านี้จริงๆ มีเพียงผู้เกี่ยวข้องระดับสูงเท่านั้นจึงจะรู้ว่าใครทำงานอยู่ในหน่วยไหนบ้าง กระนั้นแต่ละหน่วยก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกัน เห็นหน้าค่าตากันน้อยมาก มีอยู่เกินกว่าสิบหน่วย ในหนึ่งหน่วยมีจำนวนเจ้าหน้าที่ลับอยู่ห้าถึงหกคน เป็นกองกำลังเล็กๆ แต่มีพิษสงรอบตัว คัดมาเฉพาะคนที่ฝีมือการต่อสู้เจเนจัด

หน่วยของพวกเขาชื่อเรียกแตกต่างกันไปพอให้จำแนกได้ว่าสังกัดไหนและมีใครเป็นหัวหน้า เช่น หน่วยซากระ หน่วยเดซี หน่วยทิวลิป สาเหตุที่ชื่อออกจะดูหวานแหววไม่สมกับหน้าที่ เป็นเพราะอารมณ์ขันของขุนนางใหญ่คนหนึ่งยามกราบทูลพระราชินีให้พระราชทานชื่อหน่วย โดยให้เหตุผลว่าคนภายนอกจะได้คาดไม่ถึง จับไม่ได้เวลาพูดถึงหน่วยลับเหล่านี้ พระราชินีเห็นด้วย เลยทำให้บรรดาเจ้าหน้าที่รู้สึกขมขื่นเวลาพูดถึงหน่วยของตัวเองไปตามๆ กัน

“เจ้าอยู่หน่วยไหน”

“ข้าอยู่หน่วยเดซี แล้วเจ้าล่ะ”

“อ้อ ข้าสังกัดหน่วยลิลลี่”

บทสนทนาพวกนี้ชวนให้น่าหัวเราะไม่น้อย แต่ไม่มีใครกล้าขบขัน เพราะลั่นแล้วแต่มีความรู้สึกแบบเดียวกันทั้งสิ้น... หัวเราะไปก็เท่ากับหัวเราะเยาะตัวเอง

ถึงแม้ชื่อจะฟังดูหวานแหววแต่เจ้าเหลือเกิน แต่หน่วยปฏิบัติการลับมีความเข้มแข็งมาก อาณาจักรพาลาไทน์ไม่เคยมีผู้บุกรุกมานานแล้ว ศัตรูจากอาณาจักรอื่นที่แผ่ตัวเข้ามาลั่นถูกจับได้ก่อนจะสืบหาข้อมูลสำคัญไปจากที่นี่ได้ ทำให้เป็นที่เสียดายกันไปทั่วว่าพาลาไทน์เป็นอาณาจักรที่เข้มแข็งเหนือใคร

แต่ศัตรูจากทั่วสารทิศก็เหมือนกับแมลงเม่านั่นแหละ รู้ทั้งรู้ว่า

กองไฟร้อนแรงสามารถฆ่ามันได้ก็ยิ่งแน่เข้ามารวกับอยากลองดี ทำให้คนที่อยู่ในหน่วยลับต้องทำงานหนักไม่ใช่น้อย ตลอดทั้งปีพวกเขาแทบไม่มีโอกาสได้กลับบ้านหรือไปเยือนราชสำนักเลย

โรซานคิดว่าหน่วยของเขาทำงานหนักเป็นพิเศษ เพราะต้องประจำการอยู่ในป่าตลอดทั้งปี แคมป์งานที่ได้รับมอบหมายส่วนใหญ่ก็อยู่ในจุดที่ห่างไกลจากเมืองหลวงพาลาไทน์เสียเหลือเกิน แคมป์เขียดเข้าไปใกล้เมืองหลวงของอาณาจักรเอสโทเรียมากกว่า จนมีชาวบ้านของอาณาจักรข้างเคียงนี้จำนวนไม่น้อยที่มาเจอพวกเขาแล้วเข้าใจผิดว่าเป็นทหารของเอสโทเรีย

“ข้าอยากให้ผู้จระเวงตัวหน่อย ข้าได้ยินมาว่าทางเอสโทเรียมีการเคลื่อนไหวกว้างขวาง บางทีพวกเขาอาจจะเริ่มค้นหาหน่วยของเรา” เขากล่าวเตือนด้วยความเป็นห่วง แต่รสเต้กลับยกไหล่ “ไม่เกี่ยวกับปัญหาตรงหน้า

“เอาล่ะ เจ้าก็อย่ากังวลนักเลย อีกอย่างวันนี้พวกเราจะมีโอกาสได้สร้างผลงานกัน”

“หมายความว่ายังไง เมื่อคืนเจ้าไปเจออะไรมา บอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าอยู่ในความมืดเพียงลำพัง มันอันตราย”

“เฮ้! โรซาน ไม่นึกว่าเจ้าก็กลัวตำนานเหลวไหลนั่นกับเขาด้วย ไม่ใช่ไรหรอกน่า ความมืดไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้น เชื้อข้าสิ”

“เจ้าก็อย่าทำเป็นเก่งนักเลย” โรซานอ่อนใจเมื่อเห็นว่าตักเตืออนอะไรอีกฝ่ายก็เลี้ยงไปเสียทุกอย่าง แต่ก็อดสงสัยว่าสิ่งที่รสเต้พูดคืออะไรกันแน่ “อะไรคือผลงานสำคัญ”

“เดี๋ยวเจ้าก็รู้” รอสเต้ว่า ขยิบตาอีกครั้ง ผลิรอยยิ้มกวนๆ ออกมา กระตุ้นให้โรซานยกแขนขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว แล้วเขกลงบนหัวเขาดังเป็กสุดแรง “โอ๊ย! เจ็บนะ!”

“สมน้ำหน้า” นอกจากโรฮานจะไม่ส่งสารแล้ว ยังไม่สำนึกผิดกับการทำร้ายหัวหน้าหน่วยด้วย เขารีบเดินออกจากกระโຈມด้วยความสะใจเป็นที่สุด

“นี่...นี่มันอะไรกัน!”

โรฮานร้องเสียงหลงเมื่อเห็นสิ่งที่อยู่หน้าค้ายปฏิบัติกรของหน่วยชายหนุ่มหน้าตื่น มองซ้ายมองขวาด้วยความตกใจ

“ข้ากับชาร์ลส์ออกไปลาดตระเวนตอนเช้า เจอพวกนี้นอนสลบเหมือนเคยจัดการมัดแล้วลากมาที่ค้ายนี่แหละ ท่านโรฮาน” แพม เจ้าหน้าที่คนหนึ่งของหน่วยรีบรายงาน เขาเป็นชายร่างเล็กผมสีน้ำตาล จุดเด่นบนใบหน้าคือรอยแผลเป็นที่แก้มซ้าย

“แล้วพวกนี้มันใครกันล่ะ” โรฮานยังสงสัย กวาดตามองชายฉกรรจ์หน้าตาเหยี้ยมเกรียมนอนสิ้นฤทธิ์อยู่บนพื้นจำนวนเกือบๆ จะยี่สิบคนเห็นจะได้

“ดูจากเครื่องแบบแล้ว คงเป็นทหารของอาณาจักรซาแลนโน สงสัยจะบุกเข้ามาสอดแนมอาณาจักรของเราหรือไม่ก็เอสโทเรีย”

“ถ้าอย่างนั้น...ทหารของซาแลนโนมานอนสลบอยู่ได้ยังไงกัน”

“ข้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

“อะฮ้า นี่มันอะไรกันล่ะเนี่ย” เสียงนุ่มๆ ปนทะเล้นของรอสเต้ดังขึ้นจากทางด้านหลัง โรฮานรีบหันกลับไปมองด้วยสีหน้าขุ่น เพียงแค่เห็นแววตาเป็นประกายของรอสเต้ เขาก็รู้ทันที ผลงานสำคัญของอีกฝ่ายคือเรื่องนั่นเอง

เขาขยับปากจะถาม แต่รอสเต้ยกมือขึ้นแตะริมฝีปากเป็นเชิงให้เงียบไว้ โรฮานเลยต้องเก็บความสงสัยไว้กับตัว...นั่นสินะ ไม่ดีแน่ที่จะตั้งต้นถามเอาตอนนี้ จะทำให้ลูกน้องในหน่วยสงสัยเปล่าๆ

ความลับของรอสต์มีเขา... ร่องหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับ
แดฟโฟดิลล่วงรู้เพียงคนเดียว และเขามีหน้าที่เก็บความลับนี้ไว้อย่าง
แข็งขันถึงแม้ว่าเจ้าตัวจะไม่ได้สั่งก็ตาม

ก็มันสมควรจะให้ใครๆ รู้ว่าหัวหน้าหน่วยลับมีความสามารถ
แปลงร่างเป็นสัตว์ในคืนข้างขึ้นและข้างแรมเจ็ดค่ำได้ที่ไหนกันเล่า!

หากเป็นวันอื่น รอสต์ก็มีร่างเป็นมนุษย์ปกติ เข้านอนในยาม
สนธยาอย่างคนอื่น แต่พอมาถึงสองคืนนี้เมื่อไร ชายหนุ่มจะกลายร่าง
เป็นสัตว์ และไม่รู้เพราะอะไร เจ้าตัวจะไม่สามารถนอนอยู่ในห้องนอน
อย่างสงบเสงี่ยมได้ ต้องออกไปตระเวนข้างนอกเสียทุกครั้งไป

รอสต์มักอ้างเหตุผลว่าเป็นเพราะธรรมชาติเรียกร้อง ไม่อาจ
ห้ามได้ แต่โรฮานมันแน่ใจว่ามันเป็นแค่ข้ออ้างซะมากกว่า เพราะเท่าที่เขา
ถึงร่างของรอสต์จะเปลี่ยนเป็นสัตว์ แต่ความคิดและสติสตั้งยังเป็น
มนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบ

โรฮานทำหน้าที่แทนคำบอกว่า ฤทธิ์ของเรายังไม่จบง่ายๆ หรอกนะ
แต่รอสต์แสร้งทำเป็นหันมองลูกน้องทั้งสี่ที่กำลังช่วยกันลากร่างไร้สติ
ของเหล่าทหารประจำกองทัพอากาศแล่นโนเข้ามา พร้อมกับจัดแจงมัดไว้
อย่างแน่นหนาราวกับเป็นเชลยสงคราม

“แฟม เจ้าบอกซิว่าไปเจอเจ้าพวกนี้ที่ไหน” รอสต์ถาม

“โนป่าลึกทางด้านโน้นครับ ท่านรอสต์ สงสัยเจ็บหนัก ยังไม่ฟื้น
เลยสักคน แต่ไม่ได้มีบาดแผลอะไรมากนอกจากรอยเล็บเป็นทางยาว
ไม่รู้ว่าคุณโดนตัวอะไรทำร้ายเอา ท่าทางจะร้ายกาจมากถึงได้เสร็จกันหมด
ทั้งกอง”

รอสต์พยักหน้า ทำเป็นครุ่นคิด แล้วก็ยิ้มยิ้มอย่างรำเริง ติดนิ้ว
เปาะ

“ดีแล้ว! ในเมื่อพวกมันโดนจัดการในเขตความรับผิดชอบของ

เรา ก็จับพวกมันขังไว้รวมกัน เตรียมส่งกลับราชสำนักก็แล้วกัน”

“เดี๋ยว...เจ้าจะไม่สืบดูหน่อยหรือว่าพวกนี้โดนตัวอะไรเล่นงาน”
โรฮานแย้ง

“สืบไปทำไมให้เหนื่อยเปล่า สัตว์ชาติภูมิตัวของข้าบอกอย่างไม่ว่า
จะเป็นตัวอะไรก็ไม่ใช่ปัญหาของเราอย่างแน่นอน อ้ออย่างเจ้าพวกนี้
ทำทางอ่อนหัด อาจจะถูกยิงหรือมดปากกัดเอาแล้วเกิดอาการแพ้จน
สลบยกกองก็ได้เนะ” รอสเต้ว่า แล้วหันไปสั่งให้แฟมกับชาร์ลส์ช่วยกัน
ลากตัวทหารซาแลนโน้ไปกองไว้รวมกันอีกด้านหนึ่ง

“ข้ายังสงสัย...”

“สงสัยอะไรกัน เจ้านี่น่าจะเปลี่ยนชื่อเป็นเด็กเจ้าปัญหาซะ
เห็นชอบถามคำถามนัก” พอโดนแหวะเข้าอย่างนี้โรฮานก็ชักสีหน้า
ไม่พอใจ ส่งสายตาพิฆาตบอกว่า ‘ขึ้นพุดมากกว่านี้ เดี๋ยวก็กเปิดโปง
ความลับเสียหรือก’

รอสเต้แกล้งทำเป็นไม่สนใจอีกครั้ง เอ่ยขึ้นลอยๆ เสียงเรียบแต่
แฝงนัยว่า “อืม...บางทีพวกมันอาจโดนอาถรรพ์ของอาณาจักรเอสเท-
เรียเล่นงานเอาก็ได้ การข่าวของเราบอกมาไม่ใช่หรือว่าช่วงนี้ทางนั้นมี
ข่าวลือแปลกๆ เรื่องอาถรรพ์จากเวทมนตร์ประหลาดครอบคลุมไปทั่ว
หมู่บ้านเล็กๆ รอบเมืองหลวง ทำเอาชาวบ้านหวาดกลัวไปตามๆ กัน
แต่ช่างเถอะ ถึงอย่างไรก็เป็นประโยชน์กับเรา แถมยังทำให้หน่วยของ
เรามีผลงานด้วย จริงไหม โรฮาน”

เจอไม่นี่...โรฮานก็พุดอะไรไม่ออก

นอกจากตั้งใจปฏิบัติหน้าที่อย่างแข็งขันจนเกือบจะกลายเป็น
เจ้าหน้าที่ดีเด่นอยู่แล้วนั้น ชายหนุ่มหน้าใสยังติดนิสัยชอบให้ทุกอย่าง
ออกมาสมบูรณ์แบบ ไม่เว้นแม้แต่การทำงานของตัวเอง การจับทหาร
ของซาแลนโน้ได้ร่วมยี่สิบคนแบบนี้ ต้องได้รับการบันทึกเอาไว้ในฐานะ

ผลงานยอดเยี่ยมอีกครั้งแน่

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า สาเหตุที่เขาทรมานรับนิสสัยเอาแต่ใจ ไม่ค่อยทำตามกฎเกณฑ์ของรอสเต้ได้ เป็นเพราะหน่วยของพวกเขามีผลการปฏิบัติงานเข้าขั้นสุดยอดจนได้รับคำชมจากทั่วสารทิศติดต่อกันมาหลายครั้งหลายครา

เมื่ออยู่กันเพียงลำพัง โรฮานก็เปิดฉากซักไซ้หัวหน้าหน่วยทันที

“ไหนบอกมาสิ เจ้าเป็นคนจัดการทั้งหมดนั้นเองใช่ไหม?”

“ใช่แล้ว” รอสเต้ตอบตามตรง ไม่จำเป็นต้องปิดบังแล้ว เมื่อได้เห็นผลงานก็เป็นอันว่าความลับจบลง ไม่สนุกกับการยั่วรองหัวหน้าของตนอีกต่อไป

โรฮานถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาน่าจะเดาได้ตั้งแต่แรกแล้วสังหารณ์ถูกต้องจริงๆ ด้วย เมื่อคืนรอสเต้ออกไปทำอะไรท่ามๆ ตามคาด

“บอกได้หรือยังว่าแปลงร่างเป็นตัวอะไร จัดการได้ทั้งกองทัพขนาดนี้คงอันตรายไม่น้อย”

“กอริลลา” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ

“หา!” โรฮานร้องเสียงดัง “นั่นมันตัวใหญ่มากไม่ใช่หรือ?”

“ก็พอสมควร เจ้าน่าจะได้เห็นหน้าของทหารคนหนึ่งที่เราเห็นข่าวเป็นคนแรก ตกใจกลัวจนแทบจะล้มตายอยู่ตรงนั้น ตลกจริงๆ ฮ่าๆ”

“ความจริงเจ้าไม่เห็นจะต้องลงมือเองเลย แค่ออดแอมแล้วกลับมารวมพลพวกเราก็ได้ ทหารของซาแลนโนน่าจะจัดการได้ไม่ยาก” โรฮานติง เขาไม่ยอมให้รอสเต้ที่เป็นทั้งหัวหน้าและเพื่อนรักเสียงอันตรายมากเกินความจำเป็น แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะชอบวิ่งเข้าหามันเสียเหลือเกิน

“ขึ้นรอให้ถึงตอนนั้น พวกมันอาจเดินทัพไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ข้าพจึงไม่ถนัดว่าพวกมันเข้ามาทำอะไรในเขตแดนนี้ แต่เราคงมีเวลาสอบสวนอีกมาก เมื่อพวกมันอยู่ในกำมือของเราแล้ว”

“แล้วถ้าเจ้าแปลงร่างเป็นกระต่ายจะอย่างไร”

“ฮ่าๆ นั่นสินะ คงปาหญ้าใส่พวกมัน หรือไม่ก็ลอบกัดหูที่ละคนมั้ง” รอสเต้หัวเราะอารมณ์ดี

เหมือนกับเรื่องตลกเสียดสีที่หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับอย่าง รอสเต้มีความลับสมชื่อ เขาต้องคำสาปทำให้สามารถแปลงร่างเป็นสัตว์ได้เดือนละสองครั้งคือในวันขึ้นเจ็ดค่ำและแรมเจ็ดค่ำ

เขาติดอยู่กับคำสาปนี้ตั้งแต่มยังเป็นเด็ก ส่วนไปได้มาอย่างไรนั้น รอสเต้ไม่เคยเล่าให้ใครฟัง แม้แต่คนสนิทที่สุดอย่างโรซาน ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเพียรถามแค่ไหนก็ตาม เขาบอกว่าตัวเองก็จำไม่ได้ ซึ่งนั่นไม่ใช่ความจริงทั้งหมด

เขาพอจะรู้อยู่ว่ามันเกิดขึ้นจากสิ่งใด แต่มันเป็นความลับที่เขาตั้งใจจะเก็บไว้คนเดียว

...จนกว่าจะหาต้นตอของคำสาปได้

3

ความลับของหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับ

ตอนที่รอสเต้ได้รับคัดเลือกเข้ามาทำงานในหน่วยลับ เขาปรับคำสาปของตัวเองให้กลายเป็นพรสวรรค์ ยามกลายเป็นร่างเป็นสัตว์ เขาจะทำอะไรที่มนุษย์ไม่สามารถทำได้ อยู่เหนือข้อจำกัดต่างๆ นานา ครั้งหนึ่งเขาเคยลอบเข้าไปฟังแผนการของฝ่ายศัตรูถึงในค่ายพักแรม โดยใช้รูปลักษณะของกิ่งก่าเปลี่ยนสี ไม่มีใครจับได้เลยสักคน แต่เขาสามารถล่อมจับพวกนั้นได้ในวันรุ่งขึ้น

เป็นประโยชน์มากทีเดียว...

ไม่นานรอสเต้ก็ได้เลื่อนยศขึ้นเรื่อยๆ ตามผลงาน และกลายเป็นหัวหน้าหน่วยในที่สุด ถึงตอนนี้เขาเชื่อมั่นว่าตัวเองเป็นเจ้าหน้าที่ปฏิบัติการลับที่มีผลงานดีเยี่ยมที่สุดคนหนึ่งของอาณาจักรพาลาไทน์...อาจจะยกเว้นโรฮาน รายนี้ตั้งใจทำงานเหลือเกิน...ใครเล่าจะสู้ได้ โชคดีที่

สวรรค์ส่งให้พวกเขามาอยู่หน่วยเดียวกัน ไม่อย่างนั้นคงได้ตีกันตาย

ตอนแรก羅斯ได้ไม่เคยคิดจะให้โรฮานล่วงรู้ความลับส่วนตัวของเขา แต่เพราะร่องหัวหน้าหน่วยฉลาดเป็นกรด เลยเริ่มจับสังเกตเหตุการณ์แปลกๆ และปะติดปะต่อเรื่องราวได้เอง แม้จะไม่ถูกจับได้คาหนังคาเขา แต่ก็ทำให้เขาเสียวสันหลังอยู่หลายครั้ง สุดท้าย羅斯ได้เลยตัดสินใจเปิดเผยความลับนี้ออกมาตามตรง

โรฮานไม่แปลกใจเลยแต่เป็นกังวลมากกว่า ตั้งแต่นั้นเขาก็สาบานว่าจะปกป้องความลับนี้ไปตลอดถึงแม้羅斯ได้จะไม่ได้ออกร่องก็ตาม

เวลานี้羅斯ตั้งถนอนหายใจอยู่คนเดียวในกระโจมพัก สงสัยว่าตัวเองทำผิดพลาดหรือเปล่าที่บอกโรฮานไป เขาชักเหนียวกับการต้องทนฟังอีกฝ่ายบ่นวิธียุติการศัตรูของเขา เดียวก็ว่าเสี่ยงอันตรายเกินไป บางทีก็ว่าผิดกฎ ไม่ยุติธรรมกับคู่ต่อสู้บ้าง เขาคิดว่าโรฮานเหมาะกับการเป็นอัศวินหรือนักรบมากกว่า เพราะสำหรับคนที่เป็นหน่วยลับแล้วต้องใช้วิธีใดก็ได้ขอให้งานสำเร็จก็พอ ซินมัวแต่คำนึงถึงความเท่าเทียมแบบลูกผู้ชายอะไรนั่น คงสร้างผลงานอะไรไม่ได้เลย

ชายหนุ่มเสยผมสีน้ำตาลอ่อนนุ่มของตัวเองอย่างใจลอย 羅斯ได้มีผมยาวประบ่า ไม่เหยียดตรงแต่ก็ไม่หยิกเช่นกัน มันพลิ้วไหวตามแรงขยับตัวของเขา มองดูน่าสัมผัสยิ่งนัก เสื้อที่สวมอยู่เผยให้เห็นผิวคล้ำแดดน้ามอง บริเวณต้นแขนมีมัดกล้ามเนื้อแข็งแรงและรอยสักรูปจันทรเสี้ยวที่หัวไหล่ข้างขวา

...รอยสักที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เด็ก สิ่งที่ใครบางคนฝากเอาไว้ให้เขา เป็นตราแค้นที่ไม่วันลืมเลือนไปได้!

“羅斯ได้!”

เสียงร้องเรียกอย่างตกใจดังเข้ามาในกระโจม จากนั้นไม่กี่วินาที

ร่างของโรฮานก็พรวดเข้ามาตามเสียง ทำเอาเจ้าของตกใจอยู่ไม่น้อย รีบผุดลุกแทบไม่ทัน ก่อนจะนึกได้ว่าตัวเองไม่เห็นต้องทำอย่างนั้น เขาไม่ได้ทำอะไรเป็นความลับอยู่สักหน่อย แต่ก็ไม่วายต่อว่า

“โรฮาน เจ้าช่วยขออนุญาตก่อนเข้ามาบ้างได้ไหม ถึงยังงี้ข้าก็เป็นหัวหน้านะ ปฏิบัติตามกฎหมายหน่อยไม่ได้หรือไง”

“ขอโทษ แต่เกิดเรื่องใหญ่แล้ว เมื่อครู่ข้าไปสอบถามคำเจ้าพวกนักโทษที่เพิ่งจับมาได้ นั่นแหละ หัวหน้าของพวกมันบอกอะไรบางอย่าง”

“อะไรล่ะ”

“ที่ทหารของซาแลนโนได้รับคำสั่งให้มาลาดตระเวนไกลถึงชายแดนของเราเพราะต้องการดูลาดเลา เตรียมพร้อมสำหรับเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้น”

“เฮอะ! อย่างกับว่าซาแลนโนไม่ได้เตรียมพร้อมตลอดเวลาอย่างนั้นแหละ ข้าเคยได้ยินว่าทหารของอาณาจักรนั้นซ้อมรบกันตลอดเวลา ทั้งที่ไม่มีใครอยากรบด้วยสักหน่อย สงสัยในหัวกะโหลกคงมีแต่ก้ามเนื้อเป็นแน่”

เป็นความจริงอย่างที่ว่า ในบรรดาอาณาจักรทั้งห้าของดินแดนนี้มีเพียงซาแลนโนเท่านั้นที่ดูเหมือนผู้ปกครองอาณาจักรจะใส่ใจกับการสู้รบกันด้วยกองกำลังทหาร หากู้ไม่ว่าอาณาจักรอื่นเขาเปลี่ยนแปลงจากการสู้รบกันต่อหน้าเป็นหาข่าวและลอบบั่นทอนกันแทนอย่างทีหน่วยปฏิบัติการของรอสเต้กำลังทำหน้าที่อยู่นี้

“เหตุร้ายที่ว่าเกี่ยวข้องกับควมมืดลึกลับ” โรฮานบอกเพิ่มเติม คำบอกเล่านี้ทำให้รอสเต้ชะงัก แต่แล้วเขาก็ยิ้มอวดฟัน ก่อนจะหัวเราะลั่น “โอ้! เอาอีกแล้ว เจ้านี่ช่างใส่ใจกับความมืดเสียเหลือเกินนะ อะไรเกี่ยวกับความมืดเป็นต้องหวาดกลัวเกินปกติทุกที ข้าเคยบอกแล้วไง

ว่าความมืดไม่ได้น่ากลัวหรอก มันเป็นแค่ตำนานเหลวไหลไว้หลอกเด็ก
“ไม่ให้ออกไปเล่นผ่านตอนกลางคืนเท่านั้นเอง”

“เจ้าจะรู้ได้ยังไง เห็นชอบอวดเก่งไปหมดทุกเรื่อง ข้าไม่เคยเห็น
เจ้ากลัวเรื่องไหนเลย แม้แต่ศัตรูทั้งกองทัพ” โรฮานบ่น

ข้อนี้เป็นความจริงอย่างที่พูด รอสได้เคยบ่าบิ่นถึงขนาดลอบ
เข้าไปโจมตีกองทหารร่วมร้อยคนในกองทัพของลาเครน อาณาจักร
ทางตอนเหนือของพาลาไทน์และเป็นผู้ปรับตลอดกาลมาแล้ว โดยไม่ได้
แปลงร่างเป็นตัวอะไรทั้งนั้นอีกด้วย ผลงานครั้งนั้นได้รับคำชมเป็น
อย่างมาก แต่ก็ทำให้โรฮานคิดว่าตัวเองอาจหัวใจวายตายได้ตั้งแต่นั้น
ห่มเพราะการกระทำของหัวหน้าหน่วย

“เอาเถอะน่า เรื่องนี้ข้ารู้ก็แล้วกัน ความมืดไม่ได้น่าเกรงกลัว
เท่ากับมนุษย์หรือ” รอสได้ตัดบท หันไปถามเรื่องอื่น “จริงสิ แล้วเจ้า
ได้ข้อมูลของซาแลนโนมาบ้างหรือเปล่า ทางนั้นเป็นอย่างไรบ้าง”

“เหมือนเดิมทุกอย่าง พระราชาของที่นั่น...อืมให้ถูกแล้วคงต้อง
เรียกว่า ‘ท่านผู้นำ’ ลินะ หมกมุ่นอยู่กับความอยากเป็นใหญ่เหนือ
อาณาจักรอื่นๆ พุดง่ายๆ ว่าอยากเป็นคนรวบรวมอาณาจักรต่างๆ เข้า
ด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว”

รอสได้พยักหน้า จะว่าไปความคิดนี้ล้วนแต่อยู่ในใจของผู้ปกครอง
ทั้งห้าอาณาจักรอยู่แล้ว มากบ้างน้อยบ้างลดหลั่นกันไปตามภาวะ
สงคราม

“ความจริงสมัยก่อน ดินแดนแห่งนี้ก็เคยรวมกันเป็นหนึ่งเดียว
ถ้าหากไม่เป็นเพราะแม่ทัพใหญ่ที่คุมเขตแดนทางเหนือ ได้ ตะวันออก
ตะวันตก และตะวันตกเฉียงใต้ เกิดอยากเป็นใหญ่ ครอบครองดินแดน
เอาไว้แต่ผู้เดียวและหันมาสู้รบกันเอง บางทีพวกเราอาจอยู่กันอย่าง
สงบสุขกว่านี้” โรฮานพูดต่อ สายหัวด้วยความปลงกับชะตากรรมของ

ดินแดน

“ถ้าอย่างนั้นพวกเราก็ไม่มีงานทำนะสิ” รอสเต้ขัด ทำเอาอีกฝ่าย
อดมองค้อนไม่ได้

“ความจริงแต่ละอาณาจักรก็มีวัฒนธรรมคล้ายกัน ไม่น่าจะต้อง
เป็นศัตรูกันเลย น่าจะเป็นพี่น้องกันมากกว่า”

“มนุษย์ก็อย่างนี้แหละ อดอยากเป็นใหญ่ไม่ได้หรอก เมื่อเริ่มต้น
แล้ว ก็หยุดไม่ได้” รอสเต้ว่า

“จนถึงตอนนี้ อาณาจักรทั้งห้ายังไม่มีอาณาจักรไหนเป็นมิตร
กันเลย พวกเขาตีमारทูตไปหมดแล้ว เหลือแต่การสงคราม เจ้าลองคิด
ดูสิ ในบรรดาอาณาจักรทั้งหมด พาลาไทน์ เอสโทเรีย ลาเครน ซาแลนโน
และมิสทรี...เห็นจะมีแต่อาณาจักรสุดท้ายนี้แหละสงบที่สุด ไม่เคย
ออกสู้รบกับใคร”

รอสเต้คิดถึงคำบรรยายเกี่ยวกับอาณาจักรมิสทรี...อาณาจักรที่
ห่างไกลจากอาณาจักรอื่นที่สุด ‘ความลึกลับ’ ช่างเหมาะกับชื่ออาณาจักร
เสียจริง การหาข้อมูลภายในก็แสนยากเย็น เหตุเพราะมีหมู่บ้าน
น้อยมาก ชายแดนมีแต่ป่าและภูเขา จำนวนประชากรไม่แน่ชัด แต่คง
น้อยน่าดู ไม่อย่างนั้นน่าจะกระจายออกจากเมืองหลวงมาตั้งหมู่บ้าน
ตรงจุดอื่นบ้าง แต่ก็เพราะความไม่แน่ชัดนี้เอง ทำให้อาณาจักรอื่นๆ ให้ความ
สนใจมิสทรีน้อยที่สุด

อาณาจักรซาแลนโนและกองทหารส่วนหนึ่งซึ่งถูกรอสเต้เล่นงาน
ไปนั้นเป็นอาณาจักรที่ได้ชื่อว่าบ้าสงครามมากที่สุด แม้ว่าฝีมือจะไม่เอาไหน
ก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้รบกับใครเขาไม่ได้สักที เพราะสักแต่ใช้กำลัง
เอาแรงเข้าว่า ไม่เคยสนใจใช้กลยุทธ์ใดๆ รอสเต้มักล้อเลียนพวกนี้
ว่าเป็นกลุ่มมนุษย์กล้ำเนื้อไร้สมอง

อาณาจักรพาลาไทน์ของพวกเขา นั้นเป็นไม้เบื่อไม้เมากับอาณาจักร

ลาครอนมานานตั้งแต่ยุคเริ่มต้น สองอาณาจักรผลัดกันใช้กลยุทธ์เข้า
ทำห้ำหั่นกันไม่หยุดหย่อน แต่พาลาไทน์มักจะได้เปรียบเสมอ

ส่วนเอสโทเรียนั้น เรียกได้ว่าสงบสุขที่สุด ไม่ค่อยยุ่งกับใคร แต่ก็
ไม่เป็นมิตรด้วยเช่นเดียวกัน ได้ยินว่าเป็นเพราะนโยบายของแม่ทัพใหญ่
ซึ่งอยากให้บ้านเมืองสงบร่มเย็นมากกว่าสู้รบกับใคร

แต่ตอนนี้พวกเขากลับได้ข่าวไม่ดีนักแพร่กระจายออกมาจาก
เอสโทเรีย ทั้งเรื่องความเปลี่ยนแปลงบางอย่างในตัวเมืองหลวง รวมถึง
เรื่องแปลกๆ อย่างอาถรรพณ์ในหมู่บ้านรอบๆ ชายแดน

“ครั้งเดียวที่เราเข้าไปใกล้การรวมเป็นหนึ่งดินแดนมากที่สุดกลับ
เป็นตอนที่ถูกปกครองจากจักรพรรดิความมืด” โรฮานทำเสียงเศร้า โดย
ไม่สังเกตว่าสีหน้าของคนฟังแข็งขึ้นทันทีที่มีการเอ่ยชื่อบุคคลต้องห้าม
ขึ้นมา

จักรพรรดิความมืด...ชื่อที่คนส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นอาณาจักรไหน
พร้อมใจกันไม่เอ่ยถึง รวากับต้องการลืมเลือนไปจากประวัติศาสตร์...แต่
จะเป็นไปได้อย่างไร ในเมื่อเกือบร้อยปีที่ผ่านมา ดินแดนแห่งนี้ถูกชักนำ
เข้าสู่ช่วงยุคมืด ภายใต้การปกครองของจักรพรรดิความมืดนาม...โอโดเซอร์
ซึ่งมีกองกำลังปีศาจอันแข็งแกร่งอยู่ภายใต้การควบคุม

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เลวร้ายที่สุด ชาวบ้านต่างมีชีวิตรอดด้วยความ
หวาดผวา บรรดาขุนนางผู้มีอำนาจในตอนนั้นถูกต้อนไปขังไว้ บ้างโดน
ทรมาน พวกที่หนีไปได้ก็ต้องทนลำบาก เรียกได้ว่าทุกข์ทรมานกัน
ถ้วนหน้าโดยไม่แบ่งแยกชนชั้น

ไม่มีใครเคยเห็นตัวจริงของจักรพรรดิความมืด ว่ากันว่าคุณที่
ได้เห็นคือคนที่ไม่มีชีวิตรอด ทว่านั่นทำให้ความน่ากลัวของจักรพรรดิยิ่ง
แผ่ขยายไปไกลยิ่งขึ้น จนไม่มีใครหาญกล้าลุกขึ้นมาต่อกร ได้แต่ใช้ชีวิต
อยู่ในความหวาดกลัว ตกอยู่ใต้อำนาจของจักรพรรดิความมืดอย่าง

เบ็ดเสร็จ

กระทั่งใครคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นมา...

เมื่อสิบปีก่อน ผู้กล้าซึ่งเรียกตัวเองว่า ‘ผู้ครองสรรพศาสตร์’ อาสาเข้าไปโค่นล้มจักรพรรดิความมืด ลือกันว่าเขาเป็นผู้ล่วงรู้ทุกวิชาในโลกตั้งฉายา แถมยังสามารถควบคุมสัตว์อสูรทั้งสี่ธาตุซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์ศักดิ์สิทธิ์ได้ เขาบุกเข้าไปในปราสาทใหญ่ที่ตั้งอยู่ใจกลางดินแดนแห่งความมืดเพียงคนเดียว จัดการกับเหล่าทหารผู้ชั่วร้ายและเหล่าปีศาจที่ถูกเรียกมาจากนรกจนเข้าถึงตัวของจักรพรรดิโอโดเซอร์ได้ ไม่มีใครรู้รายละเอียดของการต่อสู้ว่าเป็นไปอย่างไร แต่หลังจากนั้น ความมืดที่ปกคลุมโลกใบนี้หายไป พร้อมกับការป่าวประกาศต่อกันว่าจักรพรรดิแห่งความมืดหมดสิ้นอำนาจและหายตัวไปแล้ว

น่าเสียดายที่แม่เหตุการณ์สำคัญนั้นช่วยปลดปล่อยผู้คนจากความหวาดกลัวได้ก็จริง แต่ไม่อาจทำให้อาณาจักรต่างๆ รวมตัวกันได้พอจักรพรรดิความมืดสลายไป ชุมนางต่างๆ ที่หลบหนีไปก็กลับมาเป็นใหญ่ในแต่ละอาณาจักรอีกครั้ง แม่ทัพของแต่ละภูมิภาคตั้งตัวเองเป็นพระราชอาชญากร รวบรวมไม่เคยเกิดเหตุร้ายขึ้นมาก่อน

ทว่าแม่จะผ่านวิกฤติไปแล้ว...บาดแผลในใจผู้คนกลับไม่ได้ลดน้อยลงเลย แต่ละอาณาจักรต่างโทษกันว่าผู้นำของแต่ละแห่งเป็นคนที่ชักนำจักรพรรดิความมืดเข้ามาบ่อนทำลายดินแดนของตน

อันที่จริงแล้วไม่มีใครรู้ว่าเท็จจริงเป็นอย่างไร มีแต่กล่าวหากันไปมาเท่านั้น

ในช่วงสิบปีหลังนี้ หากชาวบ้านในหมู่บ้านต่างๆ โดยเฉพาะกลุ่มที่อาศัยอยู่บริเวณชายแดนระหว่างสองอาณาจักรโดนปล้นชิงทรัพย์สินไปโดยกลุ่มคนไม่ทราบฝ่าย หรือมีเหตุประหลาดที่มีรายงานว่ามีที่มาจากมนตราหรือพลังแปลกๆ อาณาจักรที่ได้รับความเสียหายก็จะกล่าว

โทษว่าเป็นเพราะอาณาจักรอื่นลงมือ แม้จะไม่มีหลักฐานก็ตาม...

“อย่าพูดอีกเลย ‘ไม่เห็นน่าสนใจ’ รอสเต้ทำเสียงเปื้อนนายขัดการร้ายยาวของโรฮาน ข้ายังแกล้งอำปากหาวนอนอีกต่างหาก แต่โรฮานไม่ยอมง่ายๆ ยังคงพูดต่อราวกับเป็นครูสอนวิชาประวัติศาสตร์ รอสเต้คิดในใจว่ารองหัวหน้าหน่วยชอบทำตัวแบบนี้อยู่เรื่อย พอได้เอ่ยปากวิเคราะห์เรื่องราวเมื่อใดเป็นพูดไม่หยุดปาก

“รอสเต้ เจ้าไม่คิดหรือว่าการที่อาณาจักรต่างๆ ผู้รับกันตลอดเวลามันมีลัทธิลบลมคมในอยู่นะ ข้าได้ยินคนในราชสำนักบอกว่า เป็นเพราะแต่ละอาณาจักรไม่ไว้วางใจกัน เลยทำให้ไม่สามารถเป็นมิตรกันได้ อาจจะมีอะไรบางอย่างที่คอยกีดกันอยู่เบื้องหลัง สร้างความหวาดระแวงให้แก่อาณาจักรต่างๆ ก็ได้”

“เจ้านี่ช่างคิดจริงๆ ทุกอย่างมันเกิดจากความโลภต่างหาก ถ้าแต่ละอาณาจักรพอใจกับเขตแดนของตัวเองคงไม่อยากจะสู้กันหรอก ไม่เกี่ยวกับความไว้วางใจอะไรสักนิด และยังไม่เกี่ยวกับเรื่องลึกลับเข้าไปใหญ่”

“พอได้ฟังคำพูดอย่างนี้ออกมาจากปากคนที่แปลงเป็นสัตว์ได้แล้วมันพิลึกยิ่งงอยู่” โรฮานเหน็บ แต่อีกฝ่ายไม่สนใจ

“ข้าไม่สนอะไรทั้งนั้น ขอมีชีวิตอยู่เพื่อความสุขสบายของตัวเองดีกว่า”

“พูดอะไรอย่างนั้นเล่า”

“ก็จริงนี่ เสียใจด้วยนะ ข้ามันพอกยึดหลักสุขนิยม ไม่อยากเอาเรื่องปวดหัวมาใส่สมอง ยิ่งเป็นทฤษฎีฟุ้งซ่านด้วยแล้ว...ไม่เอาดีกว่า”

“นี่รอสเต้! เจ้าหาว่าข้าฟุ้งซ่านอย่างนั้นหรือ” โรฮานกำหมัดอยากจะสั่งสอนอีกฝ่ายสักทีสองที

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งตะโกนสิ ข้าคิดว่าได้ยินอะไรบางอย่าง”

รอสเต้ยกมือห้าม พลางเงี้ยวพียง

เพียงแค่วินาทีต่อมา ชาร์ลส์ก็เดินเข้ามาในกระโจม หน้าตาแข็งขัน
บอกอย่างเป็นทางการเป็นงานว่า “ผู้แทนของพระราชามาท่านรอสเต้
ขอรับ”

รอสเต้กับโรฮานมองหน้ากัน...

ผู้แทนของพระราชา! เรื่องอะไรกันนะ!!

4

หัวหน้าหน่วยดาวเจ็ด

ภายใต้แสงแดดสดใสของยามสาย ชายหนุ่มรูปร่างสูง หน้าตาหล่อเหลา กำลังเงยหน้ามองฟ้าอย่างอารมณ์ดี เขาเสยผมสีดำเงางามของตัวเองให้เห็นหน้าผากกว้าง ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่มาตั้งแต่เช้าและยังไม่มีที่ท่าว่าจะหุบจนคนรอบข้างมองอย่างเป็นห่วง แต่ไม่กล้าเข้ามาทักวันนี้สินะที่เขาบอก...อีกไม่นานแล้ว

ผู้แทนของพระราชากำลังเดินทางมา แคสมั่นใจว่าคงมาถึงในไม่ช้า เขาถึงได้ตื่นขึ้นมาคอยตั้งแต่ไก่โห่ แน่ใจว่าเป็นแค่คำเปรียบเปรยเท่านั้น สถานที่ตั้งค่ายของเขานั้นกันดารมาก อย่าว่าแต่ไก่เลย แม้แต่แมลงยังแทบมองหาไม่เห็น

แคสเป็นหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับ เพิ่งเลื่อนขั้นเมื่อหนึ่งปีที่แล้ว ครอบครัวยังคงอยู่คนเดียวแต่ทำงานอยู่ในสายงานนี้จนเกือบจะ

เรียกได้ว่าสืบทอดตำแหน่งกันอย่างไม่เป็นทางการ พ่อของเขาเป็นแม่ทัพหน่วยที่สามของกองทัพ ปู่ของเขาเคยเป็นแม่ทัพเช่นเดียวกัน ส่วนปู่ของปู่เคยเป็นถึงมือขวาของพระราชอาองค์ก่อนยุคที่ทุกอาณาจักรในโลกยังรวมเป็นหนึ่งเดียว เขาเติบโตมากับการฝึกฝนการต่อสู้สารพัดชนิด มีความชำนาญรอบด้าน ดังนั้นพอเริ่มต้นทำงานในหน่วยลับ เขาก็ได้รับการกล่าวขวัญและคาดหวังว่าจะต้องเป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่มีผลงานโดดเด่นเป็นแน่แท้ สมศักดิ์ศรีทายาทตระกูลดัง

ชายหนุ่มทบทวนผลงานตลอดปี มีแต่งานระดับเกรดเอทั้งนั้น ทุกคำสั่งล้วนแต่ประสบความสำเร็จ ไม่มีงานไหนผิดพลาด เขาเป็นอัจฉริยะอย่างแท้จริง

แคสกระหึ่มยิ้มเยาะกับตัวเอง เขารู้ข้อมูลจากวงในว่าหัวหน้าหน่วยลับที่ได้รับรางวัลอันทรงเกียรติจากพระราชามาทุกปีนั้นเกษียณตัวเองไปแล้ว เท่ากับเขาไม่ต้องกลัวคู่แข่งคนไหนอีก ดังนั้นในงวดนี้ตำแหน่งหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการดีเด่นต้องเป็นของเขาอย่างแน่นอน ไม่มีอะไรผิดพลาดไปได้

“ท่านแคสขอรับ มีผู้แทนของพระราชามาขอพบ” ลูกน้องคนหนึ่งของเขาร้องบอกด้วยเสียงเคารพ

มาแล้วสินะ...

แคสลุกขึ้นยืน เสยผมอีกรอบ จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะเดินอย่างสง่าผ่าเผยออกไปพบคนที่เขารอคอย

“เจ้าคือแคส หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับโรสไฮหรือไม่ว่าง” ผู้แทนพระราชซึ่งเป็นชายวัยกลางคนในชุดเสื้อคลุมหรูหราเอ่ยถามเสียงเรียบเมื่อเห็นเขาออกมายืนตรงหน้า

“ใช่แล้ว” ชายหนุ่มพยักหน้า รอยยิ้มประทับอยู่บนใบหน้า

“ข้ามีตราสารจากพระราชาส่งตรงถึงเจ้า ต้องการให้อ่านตรงนี้

เลยหรือไม่”

แคสพยักหน้า...แน่นอน เขาต้องการ มันเป็นรางวัลการันตีความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ชิ้นแรกของเขา...

“พระราชอาชญาบัตรรางวัลเกียรติยศดาวเงินให้แก่แคสดีล หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับโรส”

“อะ...อะไรนะ!” แคสร้องแทบไม่เป็นภาษา ตาเบิกโต จ้องมองผู้แทนเหมือนอีกฝ่ายกำลังโกหกอยู่

“เจ้าได้ดาวเงิน ขอแสดงความยินดีด้วย” อีกฝ่ายย้ำอีกครั้ง เหมือนกลัวว่าแคสจะหูไม่ดี ได้ยินเนื้อหาไม่ครบถ้วน

‘ไม่จริง! โกหก! เป็นไปไม่ได้! อย่างข้าได้ดาวเงินได้อย่างไร ต้องเป็นดาวทองสิ ถึงจะคู่ควร!’ แคสร่ำร้องอยู่ในใจคนเดียว ถึงจะผิดหวังอย่างที่สุด แต่เขาก็ยังรักษาใบหน้ายิ้มอยู่ทั้งที่อยากตะโกนประท้วงผู้แทนของพระราชอาชญาบัตรเป็นแทบตาย

ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่...ผลงานระดับเขายังไม่ได้ที่หนึ่งอย่างนั้น หรือ ใครกันที่ได้รับดาวทองไปครอง!

“ข้าขอน้อมรับเกียรติยศนี้” ชายหนุ่มก้มตัวตอบ “แต่ขอทราบได้หรือไม่ว่าหน่วยไหนได้รับดาวทองไป”

“เจ้าเองก็รู้ว่านั้นเป็นความลับ อย่างน้อยก็ในระหว่างปฏิบัติงานภาคสนาม”

นั่นก็จริง คนอย่างแคสมีหรือจะไม่รู้ ส่วนใหญ่ข่าวสารพวกนี้มักกำหนดให้เป็นความลับ แต่ก็ยังหลุดลอดออกมาตลอดเวลา นั่นเพราะคนส่วนใหญ่พูดคุยกั้อวดกัน จำพวกว่า ‘หน่วยของข้าได้ดาวทอง หน่วยของเจ้าได้ตำแหน่งอะไรบ้างหรือเปล่าละ’ เป็นการทับถมกันเอง มนุษย์มักอวดอวดกันเองไม่ได้หรอก เป็นเรื่องธรรมชาติที่เกินกว่าจะควบคุม

“ข้าก็แค่อยากรู้ ท่านบอกมาหน่อยไม่ได้เหรอ ข้าไม่เอาไปบอกใคร หรือกว่ารู้มาจากท่าน” แคลสพยายามเกลี้ยกล่อม จนอีกฝ่ายใจอ่อน กระดิกมือให้เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้ ชายหนุ่มทำตาม

ผู้แทนของพระราชธาเอ่ยชื่อให้เขารู้ ทำเอาแคลสเกือบหำมใจตัวเอง ไม่ให้ตะโกนออกมาด้วยความโกรธเคืองไม่ได้

เขาแพ้ให้แก่หน่วยพรรคนี้นั่นแหละหรือ!

“ท่านแน่ใจนะ” เขาถามเพื่อให้มั่นใจว่าตัวเองฟังไม่ผิด

“แน่ใจสิ ข้าเป็นถึงผู้แทนนะ ตราสารทุกชิ้นล้วนผ่านมือข้า ทั้งนั้น”

‘แล้วทำไมถึงไม่ได้ไปเชิญตราสารดาวทองล่ะ’ ประโยคนี้เขาก็คิดในใจอีกเหมือนกัน แคลสไม่อยากจะเสี่ยงพูดอะไรที่สร้างความโกรธเคืองให้ผู้แทน... เขาฉลาดกว่านั้น

ใช่สิ! เขาออกจะฉลาด ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วจะแพ้ให้แก่คนที่รำลึกกันว่าทำงานตามใจตัวเอง ไม่สนใจกฎเกณฑ์ได้ยังไง สวรรค์ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย! เขาเคยได้ยินชื่อของเจ้าหัวหน้าหน่วยคนนี้มาก่อนแล้ว เป็นคนที่มีนิสัยแตกต่างจากเขาอย่างสิ้นเชิง!!

ผู้แทนจากไปแล้ว ทิ้งไว้เพียงเหรียญตรารูปดาวสีเงิน แคลสมองมันส่องประกายต้องแสงแดดด้วยความรังเกียจ สีเงินหรือจะสวยเท่าสีทอง สำหรับเขามันไม่มีค่าอะไรเลย นี่ช่างเป็นเรื่องที่แย่มากที่สุด

ดาวทองต่างหากที่เขาต้องการ!

แคลสนั่งซึ้งมอยู่จนกระทั่งถึงตอนเย็น ไม่ยอมพูดจากับใคร ขนาดลูกน้องหลายคนทำใจกล้าเข้าไปคุยด้วยก็ไม่ได้รับคำตอบ รวากับชายหนุ่มกลายเป็นรูปปั้นไปแล้ว ตามองจับจ้องไปด้านหน้า ตกอยู่ในภาวะผิดหวังอย่างรุนแรง

“หัวหน้าเราจริงจังกับชีวิตมากไปหรือเปล่า ป่านนี้แล้วยังทำใจ

“ไม่ได้อีก”

“แกไม่รู้อะไร หัวหน้าหวังไว้มากกว่าจะได้ตำแหน่ง พอไม่ได้เลย
รับไม่ได้มั้ง” ต่างแสดงความเห็นกันไปต่างๆ นานา

ไม่มีใครรู้ว่าแท้จริงหัวหน้าหน่วยรูปงามคิดอะไรอยู่กันแน่ แต่พอ
ตกคำ เขาก็ลุกจากที่ ไบหน้าแสดงความแฉออกมา พร้อมกับ
ประกาศบอกทุกคนในหน่วยว่า...

“พักกอง! ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปขอให้ทุกคนแยกย้ายกันไปก่อน
ข้ามีธุระส่วนตัวต้องไปจัดการ”

พูดแค่นั้นแล้วเขาก็เดินหายไปโนกระโจิม ทำเอาทุกคนที่เหลือ
จ้องหน้ากัน ต่างรู้สึกสับสนงงงวยเป็นไก่ตาแตกเลยทีเดียว

“หะ...หัวหน้า หมายความว่ายังไงที่บอกว่าพักกอง” ลูกน้อง
คนหนึ่งเดินเข้าไปถาม น้ำเสียงละล่ำละลัก เพราะร้อยวันพันปีแคส
ไม่เคยให้พวกเขาหยุดงาน ขนาดลากิจลาป่วยเล็กน้อยยังแทบไม่ได้เลย
แล้วอยู่ดีๆ จะมาบอกให้พักกอง แบบนี้เหมือนผีเข้าซัดๆ

“ซ้าก็หมายความว่าตามที่พูด พวกเจ้าจะไปทำอะไรก็ทำ รอให้ซ้า
กลับมาก่อนแล้วค่อยรวมกลุ่มกันอีกครั้ง”

“ท่านแคส แล้วเมื่อไหร่ท่านจะกลับมาละ” อีกคนหนึ่งถาม

“เอ ไม่รู้สิ คงอีกสักพัก ยังไงพวกเจ้าก็รอฟังข่าวแล้วกัน” แคส
ตอบง่าย ๆ

เมื่อจนปัญญาจะหาคำตอบ บรรดาลูกน้องก็ล่าถอยออกมา
จับกลุ่มกันด้วยสีหน้าสับสน คนที่อายุมากที่สุดได้แต่ส่ายหัวปลงๆ

“หัวหน้าเอาแต่ใจขนาดนี้ แล้วพวกเราจะทำยังไงต่อไปละเนี่ย”

“ไม่มีใครรู้คำตอบ...และไม่รู้ด้วยว่าหัวหน้าของพวกตนคิดจะเดินทาง
ไปทำธุระส่วนตัวอะไรกันแน่

5

การโจมตีที่ไผ่คาดพัน

พื้นที่ป่ารอบตัวของรอสต์กับโรฮานในเวลานี้ดูรกร้างว่างเปล่า ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดๆ แม้แต่สัตว์เล็กตัวส่งเสียงร้อง สัตว์ชาตญาณสัตว์ในตัวของรอสต์บอกเขาว่า ไม่มีสัตว์สักชนิดหลงเหลืออยู่แล้ว เป็นเรื่องน่าแปลก เพราะป่าในเขตแดนของเอสโทเรียได้ชื่อว่าอุดมสมบูรณ์มาก แค่มองด้วยสายตาก็สามารถเห็นความชุ่มฉ่ำของต้นไม้ใบหญ้าได้เป็นอย่างดี

พุดง่าย ๆ คือ น่าอยู่...แต่กลับไม่มีคนอาศัยนั่นเอง

พวกเขากำลังเดินทางไปสืบหาต้นตอของข่าวลือที่ได้รับมาตั้งแต่มือหลายวันก่อน มีชาวบ้านกลุ่มหนึ่งวิ่งแตกตื่นเข้าไปในเขตแดนของพาลาไทน์ เทียร์ร้องตะโกนว่ามีปีศาจบุกทำลายหมู่บ้าน หลังจากสำรวจอย่างถี่ถ้วนแล้ว รอสต์พบว่าภายในตัวของคนเหล่านั้นมี

กลิ่นอายของพลังมืดปะปนอยู่ แม้จะปริมาณเล็กน้อย แต่ก็พอให้เชื่อได้ว่ามีมูล

และเพราะหน่วยของพวกเขาอยู่ใกล้เอสโทเรียมากที่สุด เลยเป็นหน้าที่ของหน่วยปฏิบัติการลับแดฟโฟดิลไปโดยปริยาย

สิ่งที่รบกวนจิตใจของรอสต์มากที่สุดคือ ในตอนนี้ใครจะยังสามารถใช้พลังความมืดได้อีก มันควรจะสูญสลายไปตั้งแต่เมื่อสิบปีก่อน ตอนที่ไอโดเซอร์ผู้ตั้งตนเป็นจักรพรรดิความมืดถูกปราบลง

ความคิดที่อยู่ในใจของเขาขณะนี้ ถ้าแปลงออกมาเป็นคำพูดให้คนทั่วไปได้รับรู้แล้วละก็ เชื่อแน่ว่าต้องเกิดความแตกตื่นทั่วทั้งดินแดนอย่างแน่นอน เพราะอย่างนี้เองรอสต์เลยเลือกที่จะเก็บไว้ในใจคนเดียว เขาเชื่อว่าน้อยคนนักจะสามารถสัมผัสถึงพลังแห่งความมืดได้เหมือนเขา ไม่บอกแม้แต่โรฮาน

...จนกว่าจะแน่ใจว่าสิ่งที่เขาสงสัยนั้นมีทางเป็นไปได้แค่นั้น เขาจะไม่พูดมันออกมาเด็ดขาด

หน่วยปฏิบัติการลับเดินทางมาถึงหมู่บ้านซึ่งเป็นที่หมาย มันถูกทำลายจนแทบไม่เหลือซาก มีเพียงเศษไม้เป็นรูปร่างพอให้เดาได้ว่าเคยมีสิ่งก่อสร้างอยู่แถวนี้มาก่อน คนที่ได้เห็นถึงกับกลืนน้ำลาย นึกสยดสยองแทนชาวบ้านที่เคยอาศัยอยู่ว่าจะโดนเล่นงานหนักแค่ไหน ยังดีที่มีคนรอดชีวิตไปได้

รอสต์เดินนำหน้าไปหยุดที่กองซากไม้ เขาเพิ่งสมาธิไปที่สิ่งของเหล่านั้น พยายามใช้สัญชาตญาณอันแหลมคมของตัวเองตรวจดูว่ายังมีพลังร้ายใดๆ หลงเหลืออยู่บ้างหรือเปล่า แต่เขาไม่รู้สึกระไรเลย นอกจากความว่างเปล่า

ถ้าหากพลังมืดเคยเล่นงานผู้คนในหมู่บ้านนี้ ตอนนี้มันก็ได้สลายไปเรียบร้อยแล้ว

“รอสเต้ เจ้าคิดว่านี่ถูกปีศาจทำลายจริงๆ หรือเปล่า” โรฮาน ยื่นหน้ามากระซิบบนหน้าตาของเขาดูหนักใจตั้งแต่ย่างกรายเข้ามาในหมู่บ้าน... พังยับเยินขนาดนี้ศัตรูคงมีพลังกำลังมหาศาลอย่างแน่นอน

“ไม่รู้สินะ อาจเป็นไปได้” รอสเต้ตอบ กวาดตามองอย่างครุ่นคิด น้ำเสียงของเขาจริงจัง ผิดจากปกติที่มักแสดงท่าไม่สนใจอะไร แสดงว่าเหตุการณ์ครั้งนี้ต้องร้ายแรงจริงๆ

“ชาวบ้านพวกนั้นถึงขนาดหนีมาพึ่งพาลาไทน์ที่อยู่ใกล้กว่า แทนที่จะวิ่งกลับไปทางเอสโทเรีย แสดงว่าคงหวาดกลัวจริงๆ ยามเดือดร้อนนี่แหละมนุษย์ถึงเลิกแบ่งแยกเขาแยกเราเสียที”

ชาวเมืองของอาณาจักรไหนมักจะจงรักภักดีกับอาณาจักรนั้น แม้ว่าความขัดแย้งระหว่างผู้เป็นใหญ่ของแต่ละอาณาจักรจะไม่เกี่ยวข้องกับชาวบ้านก็ตาม เรียกได้ว่าเป็นความพึงพอใจที่จะอยู่ใต้การอารักขาของแต่ละอาณาจักร เพื่อป้องกันอันตรายที่อาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้สาเหตุ การมีผู้ปกครองย่อมอุ่นใจกว่า

อย่างที่โรฮานวิเคราะห์เอาไว้ ชาวบ้านของเอสโทเรียกลับมาขอความช่วยเหลือจากชาวพาลาไทน์ เป็นสัญญาณว่าสิ่งที่คุกคามพวกเขานั้นหนักหนาจนไม่ค้ำเนืงว่าจะร้องขอให้ใครช่วย แต่อยู่ใกล้ที่สุดเป็นพอ บังเอิญเหลือเกินที่หมู่บ้านนี้ค่อนมาทางชายแดนของพาลาไทน์มากกว่า เลยทำให้พวกของโรฮานได้รับรู้ข่าวสารอันเป็นประโยชน์

แม้จะไม่พบความผิดปกติใดๆ แต่รอสเต้ก็ทำสัญญาณให้ลูกน้องในหน่วยทุกคนระวังตัว ขณะนี้พวกเขาอยู่ในเขตแดนของเอสโทเรีย ถึงแม้สองอาณาจักรจะไม่ได้เป็นศัตรูกันระดับคู่แค้น แต่ก็ยังถือว่าเป็นศัตรูกันอยู่ดี ถ้าเจอกับทหารของเอสโทเรียเข้าก็ไม่แคล้วต้องต่อสู้กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เนื่องจากหน่วยลับของพวกเขาเน้นลับสมชื่อจึงไม่เน้นการโจมตี

ซึ่งหน้า ถนัดการลอบโจมตีหรือหาข่าวมากกว่า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเผชิญหน้าไม่ได้ เพียงแต่ไม่อยากทำเท่านั้นเอง สู้กันไปมีแต่เหนื่อยเปล่าๆ ถ้าอ้อมแรงเอาไว้ได้น่าจะถือเป็นเรื่องดีกว่า

ขณะนี้รอสเต้กำลังเดินสำรวจหมู่บ้านอีกรอบ เพื่อมีอะไรตกหล่นพร้อมกับปรึกษาโรฮานเกี่ยวกับที่มาของพลังที่ทำลายหมู่บ้านไปด้วย

...โดยไม่รู้เลยว่าการกระทำของพวกเขามีใครบางคนคอยสังเกตการณ์อยู่ไม่วางตา

ห่างออกไปไกลพอประมาณ ชายหนุ่มผมดำหน้าตาหล่อเหลากำลังเฝ้ามองหน่วยของรอสเต้ด้วยสายตาคมกริบ ไม่มีอะไรหลุดรอดสายตาเขาไปได้แม้แต่สีหน้าหัวใจของหัวหน้าหน่วยคนเก่ง

น่าสนใจ...เขาคิด อยากรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังสืบเรื่องอะไรอยู่ แต่จะขยับเข้าไปใกล้กว่านี้ก็กลัวว่าจะถูกจับได้ การสอดแนมของเขาเป็นความลับ ไม่มีใครล่วงรู้ และเขาก็ตั้งใจให้เป็นเช่นนั้นจนกว่าจะคิดออกว่าจะทำอย่างไรต่อไปกับคนกลุ่มนี้ดี

เขาต้องหาหนทางเข้าใกล้พวกนี้ให้ได้ เพื่อภารกิจสำคัญของตัวเอง!

รอสเต้กำลังจะเดินไปสำรวจทางสุดปลายหมู่บ้าน แต่แล้ว ก็ต้องชะงักฝีเท้า ชายหนุ่มสอดสายสายตาระแวดระวังภัย หันมาสบตากับโรฮานที่พอเห็นสีหน้าของหัวหน้าก็เดาได้ทันทีว่าต้องมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

“รอสเต้ เกิดอะไรขึ้น” รองหัวหน้าร้องถาม

“เรียกรวมพลพวกเราทั้งหมดโดยด่วน มาจับกลุ่มกันไว้ อย่าแตกแถว” รอสเต้สั่งเสียงเข้ม โรฮานรีบทำตาม แต่ไม่วายหันมาถาม

“ทำไมล่ะ”

“ข้าว่าเจ้าเตรียมพร้อมไว้ก่อนดีกว่า ค่อยถามทีหลัง”

“เพราะอะไร”

“เพราะว่า...ศัตรูกำลังมาแล้วนะสิ!” พุดแล้วรอสแต่ก็หันไปทางป่าด้านทิศตะวันออกด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ไม่มีรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาเลยแม้แต่น้อย

ในทิศทางเดียวกัน ชายหนุ่มที่แอบอยู่เสียวสันหลังวาบขึ้นมากะทันหัน เพราะบังเอิญปะทะสายตารอสแต่พอดี มันเป็นสายตาที่ไม่เป็นมิตรเสียด้วย

หรือว่า...โดนจับได้แล้ว เขาคิดอย่างไม่ค่อยสบายใจ แม้จะมั่นใจในฝีมือการแอบซุ่มของตัวเองก็ตาม แต่อีกฝ่ายเป็นถึงหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับของพาลาไทน์เช่นกัน ต้องมีดีอยู่ในตัวบ้างละ

แต่ก่อนที่เขาจะทันได้คิดว่าควรแสดงตัวหรือหลบหนีดี เสียงร้องบาดแก้วหูก็ดังมาจากอีกด้านหนึ่ง ไม่ห่างจากที่ที่เขาซ่อนตัวอยู่นัก เล่นเอาชายหนุ่มสะดุ้ง มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าฟังเอาเสียเลย ทั้งยังรบกวนประสาทหูเอามากๆ ถึงกับทำให้คนได้ยินต้องปิดหูปิดตา เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองสลบไปง่ายๆ เพราะเสียงเหล่านั้น

มันเสียงอะไรกัน...

โรฮานเองก็คิดเช่นเดียวกัน รongหัวหน้าหน่วยหน้าตื่น ร้องออกมาพร้อมกับหันซ้ายหันขวา “นั่นมันเสียงอะไรกัน!”

“ข้าเองก็ไม่รู้” รอสแต่ส่ายหัว แล้วแยมยิ้มอย่างเคย “แต่เรากำลังจะได้คำตอบแล้วละ”

จับพลัดนั่นเอง มีบางอย่างผุดขึ้นมาจากดินรอบๆ หมู่บ้าน มันก่อตัวเป็นรูปร่างของสัตว์ยืนด้วยสองขา มีขนตามตัวยุบยับเหมือนแมลงน่าเกลียด เท้าของพวกมันมีแค่สองนิ้ว ส่วนที่เป็นหัวมีดวงตาขนาดใหญ่โปนๆ เพียงดวงเดียว

“พวกแกนี่น่าเกลียดชะมัด อับลักษณ์สินดี” รอสเต้ว่า

เจ้าตัวหนึ่งในนั้นอ้าปากร้องโหยหวนเป็นการตอบรับ โรฮานชกจะหัวน้ำใจ เขาไม่เคยต่อสู้กับสัตว์ประหลาดอย่างนี้มาก่อน เช่นเดียวกับเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ พวกเขาเคยได้ยินเพียงเสียงร่ำลือมาว่าสมายก่อนตอนที่ดินแดนถูกปกครองโดยจักรพรรดิความมืด โอโดเซอร์ได้สร้างปีศาจหลากหลายรูปแบบขึ้นมาใช้งาน แต่ช่วงนั้นพวกเขายังเป็นเพียงเด็กน้อย ไม่ได้มีโอกาสมาวาดลวดลายต่อสู้อย่างตอนนี้

โรฮานไม่ทันจะได้ถามความเห็นของรอสเต้ว่าจะใช้แผนการรอบอะไร ปรากฏว่าอีกฝ่ายพุ่งตัวเข้าเปิดฉากโจมตีเรียบร้อยแล้ว พร้อมกับอาวุธคู่กายที่ชกออกมาจากฝักซึ่งเหน็บไว้ตรงเอว

ตอนนี้รอสเต้กำลังใช้ดาบฟันสัตว์ประหลาดรวดเดียวสามตัว พวกมันขาดเป็นสองท่อน ล้มลงไปกองลงสิ้นฤทธิ์ทันที

“อ๊ะ จัดการไม่ยากเลยนี่นา นึกว่าจะน่ากลัว ที่แท้ก็ใช้ปริมาณเข้าข่ม” เขาเยาะเย้ย

โรฮานเห็นดังนั้นแล้วก็ชกดาบของตัวเองออกมา การเห็นว่ารอสเต้สามารถจัดการพวกมันได้โดยง่าย ทำให้เขามีกำลังใจขึ้นอีกเยอะ และเมื่อเริ่มวาดลวดลาย เขาก็จัดการศัตรูไปได้ถึงสิบตัวในพริบตาเท่านั้น

“ไอ้โฮ เจ้านี่เก่งไฉยออยเลยนะ โรฮาน ไม่เสียแรงเป็นถึงรองหัวหน้าหน่วย อีกหน่วยถ้าซึกคิดจะเกษียณขึ้นมา จะมอบให้เจ้าทำหน้าที่แทนซะเลย”

“อย่ามัวแต่พูดเล่นเล่นนะ ดูเหมือนว่าพวกมันจะเพิ่มจำนวนอีกแล้วนะ”

โรฮานพูดไม่ผิดเลย สัตว์ประหลาดพวกนี้ถูกจัดการได้ง่ายตายก็จริง แต่พอตายไปแล้ว กลับมีพวกเดียวกันผุดขึ้นมาจากดินอีกทีที่คุณ

เพียงพริบตาเดียวมันก็มีปริมาณมากกว่าก่อนพวกเขาจะจัดการเสียอีก

“ทำยังไงกันดี อย่างนี้ก็กำจัดไม่ได้นะสิ” โรฮานพูดอย่างหนักใจ

“ใจเย็นก่อน อย่าตีโพยตีพาย พวกมันต้องมีจุดอ่อนลึนๆ ค่อยๆ
หากันไป แล้วจัดการมันในที่เดียว” รอสเต้ยังคงพูดอย่างใจเย็น

“เจ้านี้ไม่เคยตกใจอะไรเลยนะ” โรฮานอดเหนือบนนมไม่ได้ แต่
ก็เห็นด้วยว่าในสถานการณ์เช่นนี้ คงมีแต่ต้องสงบใจไว้เท่านั้นจึง
จะเอาชนะศัตรูได้ ตื่นตระหนกไปก็ไม่มีประโยชน์ รังแต่จะเป็นผลเสีย
มากกว่า

ถึงตอนนี้รอสเต้แยกไปอีกทาง กระโดดขึ้นไปบนหลังคาบ้านที่
ยังเหลือโครงไม้อยู่ แล้วส่งกระแสจิตเข้าไปสู่อาวุธในมือ จับพลังมันก็เปลี่ยน
รูปร่างจากอาวุธดาบสีดำนกลายเป็นธนูที่มีขนาดและลวดลายคล้ายกัน
แทน ทำให้ชายหนุ่มที่กำลังแอบมองหน่วยแดฟโฟดิลอยู่เพ่งมองด้วยความสนใจ

อาวุธที่เจ้าหมอนี่ใช้มันอะไรกันนะ...เปลี่ยนแปลงรูปลักษณะจาก
ของอย่างหนึ่งไปเป็นอีกอย่างได้ ช่างพิสดารเหลือเกิน เขาไม่เคยพบ
เห็นมาก่อน

ธนูของรอสเต้ นั้นใช้สายลมเป็นลูกศร เขาจึงสามารถราดยิง
สัตว์ประหลาดที่ก่อตัวจากดินได้ไม่ยั้ง พวกมันล้มลุกกับพื้น หัวหลุด
แขนขาดไปตามแรงปะทะ แต่ก็มีตัวใหม่เกิดขึ้นมาอีกครั้ง วนเวียนไม่รู้จบ

“เอายังไงดี พวกเราจะต้านไม่ไหวแล้ว” โรฮานตะโกนบอก
หน้าตาแดงก่ำ เหงื่อยลท่วมที่จากการโจมตีต่อเนื่อง

ขณะเดียวกัน คนที่แอบมองอยู่และเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดก็ชัก
นั่งไม่ติด เห็นได้ชัดว่าหน่วยปฏิบัติการลับกำลังถูกโจมตีจากศัตรู
ร้ายกาจ ถึงแม้แต่ละคนจะแข็งแกร่ง แต่ถ้าโดนรุมเล่นงานอย่างต่อเนื่อง
ขนาดนี้ ไม่นานอาจจะพลาดพลั้งได้

กว่าจะทันได้คิดให้ถี่ถ้วน เขาก็กระโดดออกจากที่ซ่อน มือหนึ่งถือโล่สีทองประจำตัว ปราดเข้าไปหาสัตว์ประหลาดกลุ่มหนึ่งที่กำลังหาทางรุมรอสเต้อยู่ เขาพลิกแขนตวัดจากด้านบน ปลายของโล่ปรากฏมีดสั้นแหลมคมออกมา ฟันเข้าที่กลางลำตัวของสัตว์ประหลาดสามตัวพร้อมกัน

รอสเต้ชะงักเมื่อเห็นแขกไม่ได้รับเชิญ ที่แรกก็นึกอยากจะตั้งตัวมาถามว่าเป็นใครมาจากไหน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ยักไหล่ จะเป็นใครก็ช่าง ถ้าหากมาเสริมทัพเขาก็ไม่ขัดข้อง เดี่ยวเสร็จเรื่องแล้วค่อยสอบสวนอีกที

เขาเห็นผู้มาใหม่ต่อสู้อย่างคล่องแคล่วแล้วก็อดทึ่งไม่ได้ ท่าทางอีกฝ่ายเคยชินกับการต่อสู้เป็นอย่างดี หน้าที่ยังมีฝีมือไม่เป็นรองใครอาวุธที่ใช้ก็ดูเป็นของดีทีเดียว รอสเต้เองก็ยังสู้กับพวกตัวประหลาดที่บุกเข้ามาเรื่อยๆ ขณะนี้อาวุธของเขาเปลี่ยนจากธนูเป็นดาบอีกครั้ง พร้อมสำหรับการต่อสู้แบบประชิดตัว

“ระวังหน่อย ถึงพวกมันจะมีมือไม่ได้เรื่อง แต่มีจำนวนมากจนน่ารำคาญ” เขาเตือนชายหนุ่มผมดำ

“เราต้องหาจุดอ่อนของมัน ไม่อย่างนั้นการต่อสู้ครั้งนี้คงไม่จบ” คำตอบที่ได้ทำให้รอสเต้เลิกคิ้วสูง นอกจากจะมีฝีมือต่อสู้แล้วยังรู้จักวิเคราะห์อีก ชายหนุ่มคนนี้ได้ดูท่าจะไม่ธรรมดาจริงๆ ดูจากหน้าแล้วคงอายุไม่เกินสิบเจ็ด น่าจะอ่อนกว่าเขากับโรฮานสักสองหรือสามปี

พวกเขาร่วมมือกันจัดการสัตว์ประหลาดดินกลุ่มหนึ่งที่รุกเข้ามาพาดพิงทั้งดาดและมีดสั้นเข้าใส่โดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แต่พวกมันก็ยังเพิ่มจำนวนมากขึ้นอยู่ดี ที่ถูกทำลายไปแล้วก็ก่อตัวขึ้นมาใหม่ จนแม้กระทั่งรอสเต้เองก็เริ่มหอบเหมือนกัน

“บ้าจริง! จะเยอะไปถึงไหน” เขาสบถเบาๆ

รอสเตอร์กระโดดเข้าไปหมายจะจัดการเจ้าตัวหนึ่งที่ยืนนั่งมาอยู่นอกกลุ่ม มันเพิ่งเกิดใหม่จึงยังอยู่ตัวเดียว แต่พอเขากำลังจะเล่นงานก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำร้องตะโกนขึ้น

“ระวัง!”

เขาหันกลับไปทันได้เห็นสัตว์ประหลาดอีกตัวโจมตีจากทางด้านหลัง รอสเตอร์ม้วนตัวหลบทันที ปลายดาบปิดป้ายสะเปะสะปะไปถูกเท้าของศัตรู มันส่งเสียงร้องโหยหวนดังกว่าตอนที่ปรากฏตัวขึ้นมา แล้วจากนั้นก็แห้งกรอบกลายเป็นดิน

รอสเตอร์ชะงัก มองเศษดินบนพื้น แล้วก็ยิ้มออก หันกลับมาเผชิญหน้ากับเจ้าสัตว์ประหลาดตัวที่หวังลอบทำร้ายเขาพร้อมกับหัวเราะ

“เสิร์ฟจะ รู้แล้วว่าจุดอ่อนของแกอยู่ที่ไหน ไอ้ตัวทุเรศเอ๊ย!”

ว่าแล้วเขาก็ป้อนปาก ทุ้มร้องตะโกนเสียงดังให้ทุกคนในหน่วยได้ยินกันทั่ว “จุดอ่อนของมันอยู่ที่เท้า! ฟันเท้ามันเร็วเข้า!!”

เจ้าหน้าที่หน่วยลับทุกคนชะงัก ทำหน้าเหมือนไม่เชื่อว่าสิ่งที่ได้ยินจะเป็นจริง แต่ในเมื่อเป็นคำสั่งของหัวหน้า พวกเขาก็ต้องลองดู แต่มันไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้แล้ว

ทุกคนจัดการเป้าหมายโดยพุ่งเป้าไปที่เท้าแบนๆ น่าเกลียดของมันได้ผล! ทุกตัวที่ถูกเล่นงานกลับกลายเป็นดิน พวกเขาขอให้มันเกิดใหม่แต่ไม่มีเหตุการณ์เช่นนั้น ตัวที่ถูกกำจัดไปแล้วไม่เกิดขึ้นมาอีก จำนวนของพวกมันเลยลดลงอย่างรวดเร็ว ดูท่าศูนย์รวมพลังของพวกมันคงอยู่ตรงเท้าเป็นแน่ ตั้งใจชุกซ่อนไว้ที่ช่วงล่างซึ่งคนส่วนใหญ่คาดไม่ถึง

ชายหนุ่มผมดำมองการไขปริศนาของหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับด้วยสีหน้าบึ้งยาก เขาไม่แน่ใจว่าจะทิ้งหรือว่าร้องให้ดี จริงอยู่ที่ว่าในที่สุดหน่วยก็จัดการกับสัตว์ประหลาดได้อย่างราบคาบ แต่การค้นพบจุดอ่อนออกจะเป็นเรื่องบังเอิญไปหน่อยไม่ใช่หรือ

นี่เขาพ่ายแพ้ให้แก่เจ้าคนที่อาศัยโชคช่วยหรือไงกันนะ! แคลสคิดอย่างขมขื่น เขาอุตส่าห์แฝงตัวมาเพราะคิดจะหาคำตอบให้ได้ว่าตัวเองผิดพลาดตรงไหน รอสได้มีดีอย่างไร แต่ข้อมูลแรกที่เขาได้รับกลับเป็นเช่นนี้ ไม่ทันเห็นฝีมือของอีกฝ่ายเลย

‘กลับดีไหมหนอเรา’ แคลสคิดในใจ แต่แล้วรอสได้ก็เดินมาตบไหล่เอ่ยปากถามด้วยน้ำเสียงเรงว่าเหมือนพวกเขาเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่ชาติปางก่อน

“เจ้าเป็นใครกัน ฝีมือดาบดีทีเดียว”

แคลสไม่รู้จะตอบอย่างไรดี แน่نونว่าเขาจะตอบตามความจริง ‘ข้าเป็นหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับโรส แอบลอบมาสอดแนมเจ้าเพราะอยากรู้เหตุผลที่เจ้ามีผลปฏิบัติงานดีกว่าข้า’ ออกไปอย่างนั้นไม่ได้ไม่รู้ไปถึงไหนคงอายุไปถึงนั้น เขาเลยต้องหาทางปกปิดตัวเองเอาไว้ก่อน

“ข้า...เอ่อ...เป็นนักดาบพเนจร ร่อนเร่ไปเรื่อยๆ ไม่มีจุดหมาย”

รอสเห็นริ้วตามอง เจียบไปครู่หนึ่ง จนแคลสชักวิตก คำโกหกของเขาไม่น่าเชื่อถือเลย แต่เขาคิดออกได้แค่นี้แหละ คิดแล้วก็อยากยกมือขึ้นเชกหัวตัวเอง

ช่างอ่อนหัดนัก! คนฉลาดอย่างเขาน่าจะสามารถปั้นแต่งคำโกหกที่น่าเชื่อถือกว่านี้ได้สิ!

แต่แล้วรอสได้ก็หัวเราะอีกครั้งอย่างชอบอกชอบใจ ตบมือเสียงดัง

“ฮ่า! เดี่ยวนี้ยังมีคนเลือกอยู่อย่างอิสระ ไม่สังกัดกรมกองไหนอีกหรือ น่าเสียดาย ฝีมือระดับนี้น่าจะเป็นใหญ่เป็นโตได้ไม่ยาก กองทหารของพาลาไทน์กำลังขาดคนเก่งๆ เสียด้วย”

“รอสได้ เจ้าพูดอย่างนี้เดี๋ยวคนเข้าใจผิดหมดหรอก” โรซานติงคิ้วขมวดเข้าหากัน เขาไม่ชอบพูดเรื่องภายในให้คนนอกได้ยิน โดยเฉพาะคนที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้ามาก่อน ถึงอย่างไรในฐานะผู้ทำงาน

ปกป้องอาณาจักร ภาพลักษณ์ของดินแดนตนเองก็ต้องรักษาให้ดี

แคสซึกเสียส้นหลัง ถึงจะได้ชื่อว่าเป็นหัวหน้าหน่วย มีศักดิ์ศรีเท่าเทียมกับอีกฝ่าย แต่ตอนนี้เขากำลังอยู่ระหว่างการปลอมตัว ไม่ต่างจากเป็นศัตรูกัน ขึ้นความแตกก็คงต้องต่อสู้กันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“จริงสิ เจ้าเป็นคนของอาณาจักรอะไร”

“เอ่อ...ข้าหรือ คนของพาลาไทน์” แคสตอบไปตามตรง

“เห็นไหม โรฮาน เจ้าวิตกมากเกินไปแล้ว พวกเดียวกันแท้ๆ อย่าถือสาเลยนะ ลูกน้องข้าชอบกังวลว่าจะมีคนลอบเข้ามาสอดแนมในหน่วยอยู่เป็นประจำ ทำอย่างกับว่าพวกเรามีอะไรน่าสนใจให้สืบนักแหละ นอกจากเคล็ดลับความหล่อของข้า” คำพูดอย่างอารมณ์ดีของหัวหน้าหน่วยทำเอาแคสยืนไม่ติด จะหันไปทางอื่นก็ไม่กล้า เพราะสายตาของเจ้าหนุ่มผมทองมองเขาไม่ว่างตา ทำทางไม่ยอมไว้ใจง่ายๆ เหมือนหัวหน้าของตัวเอง

แต่ความจริงมันก็มีเหตุผลดี แคสซึกคิดว่านายโรฮานนี้น่าจะเป็นหัวหน้ามากกว่า เห็นได้ชัดว่ารอบคอบกว่าเห็นๆ

ส่วนเจ้าคนที่ชื่อรอสเด้นี่...จะเชื่อคนง่ายเกินไปหน่อยไหม!

“เจ้าชื่ออะไร” รอสเต้ถาม ไม่ได้ล่วงรู้ความคิดของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย

“ข้าชื่อ...แคส”

“เอาละ แคส ตอนนี้เรากำลังอยู่ในช่วงวิกฤติ มีศัตรูลี้ลับเล่นงานพื้นที่นี้อยู่ ถึงจะไม่ใช่อาณาจักรของเรา แต่ในฐานะที่ข้ามีมนุษยธรรม ดังนั้นเราจะสืบหาต้นตอของสัตว์ประหลาดพวกนี้ เจ้าสนใจจะร่วมด้วยไหม”

“เอาสิ ข้ายินดี” แคสรีบตอบ แล้วก็หุบยิ้มแทบไม่ทัน กลัวว่าความจะแตกเสียก่อน

การได้ร่วมกลุ่มกับรอสเต้ถือว่าเป็นโอกาสที่หาได้ยาก คราวนี้ เขาจะได้จับตาดูเสียที่ว่า เจ้าหัวหน้าหน่วยปฏิบัติการลับแดฟไฟดิล มีอะไรดีถึงได้มีผลงานข้ามหน้าข้ามตาเขาได้!

“จะดีหรือ รอสเต้ นายคนนี่ดูไม่น่าไว้วางใจเท่าไรเลยนะ อยู่ๆ โผล่มาจากไหนก็ไม่รู้ แถมยังเป็นเวลาที่มีสัตว์ประหลาดบุกโจมตีพวกเรา อีก ช้าว่าเราควรจับตัวไปสอบสวนมากกว่า ไม่ใช่รับเข้าหน่วยโดยพลการ” โรฮานบ่นขณะลากตัวรอสเต้ห่างออกมาจากกลุ่ม

“ไม่เห็นจะเป็นอะไร ระหว่างการต่อสู้เจ้าก็เห็นแล้วว่าเจ้าคนนี่ ใช้การได้ ถ้าหากเราจะมีมือกับสัตว์ประหลาดและมนตราลึกลับที่อาจจะเป็นพลังความมืด เราต้องการกำลังเสริมนะ ยิ่งมากก็ยิ่งดี”

“เจ้าคิดง่ายไปแล้ว” โรฮานตำหนิ

“ส่วนเจ้าก็คิดมากเกินไป เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าเจ้าเป็นกังวล ก็คอยจับตาดูเอาไว้ก่อน ถ้ามีอะไรขอมาปากกลก็มารายงานข้าก็แล้วกัน”

พูดจบแล้วรอสเต้ก็เดินจากไป ทิ้งให้โรฮานยืนถอนหนายใจอยู่คนเดียว

...เป็นอย่างนี้ทุกที ยกหน้าที่ทุกอย่างให้เขา และเขาก็ดันเต็มใจทำเสียด้วย ไม่เคยปฏิเสธเลยสักครั้งจนติดเป็นนิสัย กลายเป็นประหนึ่ง ผู้พิทักษ์ของรอสเต้ไปแล้ว

โรฮานมองตามหลังของชายหนุ่มคนใหม่ พลังครุ่นคิดอย่างไม่สบายใจนัก

ชายลึกลับคนนี่ที่มาอย่างไร จะเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ประหลาดพวกนี้หรือเปล่า...

เห็นที่เขาต้องจับตาดูอย่างใกล้ชิด ไม่ปล่อยให้คลาดสายตาเป็นอันขาด!